

รายงานการวิจัย

การพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของนักศึกษา
ตามความต้องการของสถานประกอบการ

**A study of Self-Disciplined Behavior Development for Students's Job Training
Relation to Entrepreneurs's Demonds**

คณะผู้วิจัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดิเรก	กาญจนรฐี
ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิภาพร	มาพบสุข

โครงการวิจัยทุนสนับสนุนงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

งบประมาณแผ่นดิน ปี พ.ศ. 2555

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

กิตติกรรมประกาศ

ผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของ นักศึกษาตามความต้องการของสถานประกอบการ ได้รับความอนุเคราะห์ตรวจเครื่องมือวิจัย และการ เป็นวิทยากรจากคุณ ไชยยันต์ จิระอนันต์กุล และคุณวิรัช สวณธนาศิริและได้รับความอนุเคราะห์ด้าน การประเมินผลความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา สาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน จากสถานประกอบการ อุตสาหกรรมเครื่องเรือน ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านมา ณ ที่นี้

ขอขอบคุณอาจารย์และนักศึกษสาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการวิจัยครั้งนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดิเรก กาญจนรุจิ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ 2) เปรียบเทียบผลการฝึกอบรมและการจัดกิจกรรมที่มีผลต่อพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการปฏิบัติงานของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลอง และ 3) เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนความต้องการกับคะแนนความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มีต่อพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการปฏิบัติงานของนักศึกษาประชากรเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน ชั้นปีที่ 4 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 53 คน และสถานประกอบการอุตสาหกรรมเครื่องเรือน จำนวน 21 ราย กลุ่มตัวอย่างที่สมัครใจเข้าร่วมโครงการ จำนวน 42 คน เป็นกลุ่มทดลองจำนวน 21 คน และกลุ่มควบคุม จำนวน 21 คน และสถานประกอบการ จำนวน 21 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1) แบบสอบถามคุณลักษณะพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาที่สถานประกอบการต้องการ 2) แบบสอบถามเพื่อให้นักศึกษาประเมินตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง 3) แบบสอบถามพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเพื่อให้สถานประกอบการประเมินนักศึกษา และ 4) โครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาวเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยทดสอบที (t-test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน และแบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัยพบว่า :

1. ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\bar{X}=4.43$ และ, $\bar{X}=3.81$, $t = 6.24$, $p = .00$)

2. ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองก่อนการทดลองต่ำกว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\bar{X}=3.81$ และ, $\bar{X}=4.54$, $t = 8.28$, $p = .00$)

(ค)

3. ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองหลังการทดลอง และค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มควบคุมประเมินตนเอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\bar{X}=4.43$ และ, $\bar{X}=3.83$, $t = 5.83$, $p = .00$)

4. ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มทดลองมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\bar{X}=4.63$ และ, $\bar{X}=3.84$, $t = 5.29$, $p = .00$)

5. ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่สถานประกอบการต้องการและค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ประเมินโดยสถานประกอบการไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\bar{X}=4.54$ และ, $\bar{X}=4.63$, $t = 3.77$, $p = .00$)

6. นักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองดีขึ้นเป็นไปตามความต้องการของสถานประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่ประเมินโดยสถานประกอบการอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ($\bar{X}=4.63$) โดยค่าเฉลี่ยรายด้านมีค่าอยู่ระหว่าง 4.38-4.85 ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}=4.53$) ด้านความตรงต่อเวลา ($\bar{X}=4.38$) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X}=4.69$) ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}=4.85$) ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ($\bar{X}=4.71$) ด้านความอดทน ($\bar{X}=4.63$) ด้านความขยันหมั่นเพียร ($\bar{X}=4.71$) ด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X}=4.74$) และด้านความมีเหตุผล ($\bar{X}=4.46$)

Abstract

The purpose of this research were : 1) to examine the self disciplined behavior for improving the students job training 2) to compare self disciplined behavior before and after participated project training and 3) to compare the mean scores of self disciplined behavior evaluated by students and entrepreneur demands. The population of this study were 53 RMUTK students in the 2011. The subjects of 42 volunteer furniture technology students who divided in two groups. The subjects were 21 in experimental group and 21 in control group and 21 entrepreneurs with under internship program. The research instruments were 1) self disciplined behavior questionnaire evaluated by entrepreneur demands 2) self disciplined behavior questionnaire evaluated by furniture technology students 3) self disciplined behavior evaluated by entrepreneurs and 4) self disciplined behavior development project. The research design was Experiment and Control group Design. The data analyzed by both indepent and dependent t-test.

The result were as follows :

1) The mean scores of self disciplined behavior evaluated by the experimental group students themselves after participated self disciplined behavior development project higher than the mean scores of self disciplined behavior before participated self disciplined behavior project at .05 level ($\bar{X}=4.43$ and, $\bar{X}=3.81$, $t = 6.24$, $p = .00$)

2) The mean scores of self disciplined behavior evaluated by the experimental group students themselves before participated self disciplined behavior development project lower than the mean scores of self disciplined behavior evaluated by entrepreneur demands at .05 level ($\bar{X}=3.81$ and, $\bar{X}=4.54$, $t = 8.28$, $p = .00$)

3) The mean scores of self disciplined behavior evaluated by the experimental group students themselves after participated self disciplined behavior development project higher than the mean scores of self disciplined behavior evaluated by the control group students themselves at 0.5 level ($\bar{X}=4.43$ and, $\bar{X}=3.83$, $t = 5.83$, $p = .00$)

4) The mean scores of self disciplined behavior in the experimental groups students evaluated by the entrepreneurs higher than the mean scores of control group students at 0.5 level ($\bar{X}=4.63$ and, $\bar{X}=3.84$, $t = 5.29$, $p = .00$)

5) The mean scores of self disciplined behavior evaluated by entrepreneur demands and the mean scores of self disciplined behavior in the experimental group students evaluated by the entrepreneurs were no different significantly at .05 level ($\bar{X}=5.54$ and, $\bar{X}=4.63$, $t = 3.77$, $p = .00$)

6) The furniture technology students participated the self disciplined behavior development project significantly increased at .05 level. The mean scores of the self disciplined behavior evaluated by the entrepreneurs were high on the dimensions measuring responsibility ($\bar{X}=4.53$), punctuality ($\bar{X}=4.38$), regulation ($\bar{X}=4.69$), honesty ($\bar{X}=4.85$), duty ($\bar{X}=4.71$), patience ($\bar{X}=4.63$), diligencer ($\bar{X}=4.71$), self control ($\bar{X}=4.74$) and reasonability ($\bar{X}=4.46$).

สารบัญ

กิตติกรรมประกาศ	(ก)
บทคัดย่อภาษาไทย	(ข)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(ฅ)
สารบัญ	(จ)
สารบัญตาราง	(ซ)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	2
ขอบเขตการวิจัย	2
กลุ่มตัวอย่าง	3
ตัวแปรการวิจัย	3
สมมติฐานการวิจัย	3
คำจำกัดความในการวิจัย	4
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	9
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม	13
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	14
ประชากร	14
กลุ่มตัวอย่าง	14
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	14
ขั้นตอนดำเนินการวิจัย	19
การวิเคราะห์ข้อมูล	20

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ 4 ผลการวิจัยและอภิปรายผล	22
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป	22
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	23
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย	36
ตอนที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย	46
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย	50
ข้อเสนอแนะการวิจัย	52
บรรณานุกรม	54

สารบัญตาราง

ตารางที่

4.1	แสดงความถี่ และคำร้อยละของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจำแนกข้อมูลตามเพศ	22
4.2	แสดงค่าความถี่ และคำร้อยละของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำแนกข้อมูลตามชั้นปีการศึกษา	23
4.3	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มทดลองที่ประเมินตนเองก่อนการทดลอง	23
4.4	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ประเมินตนเองหลังการทดลอง	26
4.5	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่ประเมินตนเองโดยนักศึกษากลุ่มควบคุม	28
4.6	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ	30
4.7	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ประเมิน โดยสถานประกอบการ	32
4.8	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มควบคุมที่ประเมิน โดยสถานประกอบการ	34
4.9	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ประเมิน โดยตนเองก่อนและหลังเข้าร่วมโครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	36

สารบัญตาราง (ต่อ)

4.10	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัย ในตนเองรายด้านของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ประเมินตนเองก่อนและหลัง เข้าร่วมโครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	37
4.11	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยรวมที่นักศึกษาประเมินตนเองก่อนการทดลองกับพฤติกรรมความมีวินัย ในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ	38
4.12	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ด้านที่นักศึกษาประเมินตนเองก่อนการทดลอง กับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ที่สถานประกอบการต้องการ	39
4.13	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยรวมที่ประเมิน โดยนักศึกษาลงการทดลองกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ที่ประเมิน โดยสถานประกอบการ	40
4.14	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง รายด้านที่ประเมิน โดยนักศึกษาลงการทดลองกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ที่ประเมิน โดยสถานประกอบการ	41
4.15	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยรวมที่ประเมิน โดยนักศึกษากลุ่มควบคุมกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ที่ประเมิน โดยสถานประกอบการ	42
4.16	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง รายด้านที่ประเมิน โดยนักศึกษากลุ่มควบคุมกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ที่ประเมิน โดยสถานประกอบการ	43

สารบัญตาราง (ต่อ)

4.17	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความมีวินัยในตนเองโดยรวม
ที่สถานประกอบการต้องการกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่ประเมิน
นักศึกษากลุ่มทดลองโดยสถานประกอบการ	44
4.18	เปรียบเทียบค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง
รายด้านที่สถานประกอบการต้องการกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่ประเมิน
นักศึกษากลุ่มทดลองโดยสถานประกอบการ	45

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ การเมือง ประชาธิปไตยและการศึกษาของชาติจำเป็นต้องอาศัยคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ซึ่งในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ.2550-2554) ได้กำหนดเป้าหมายการพัฒนาคนไว้ว่า “ให้คนไทยทุกคนได้รับการพัฒนาให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา คุณธรรม จริยธรรม อารมณ์ และมีความพร้อมในการแก้ปัญหา มีทักษะในการประกอบอาชีพ มีความมั่นคงในการดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี และอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข” (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549 : 39)

การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเพื่อให้นักศึกษาบรรลุเป้าหมายตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 ดังกล่าว มหาวิทยาลัยในฐานะสถาบันการศึกษามีภารกิจที่จะต้องสร้างองค์ความรู้และพัฒนาให้นักศึกษาให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพออกสู่สังคมและสามารถประกอบอาชีพสอดคล้องกับความต้องการของหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และองค์กรธุรกิจ

คุณภาพของบัณฑิตจำเป็นต้องสอดคล้องกับคุณลักษณะที่หน่วยงานหรือผู้จ้างต้องการและมีความพึงพอใจ ยิ่งเศรษฐกิจมีความเจริญเติบโตมากเพียงใด ยิ่งต้องการบุคลากรที่มีคุณภาพ (ไพฑูรย์ สีนลารัตน์, 2551 : 8) การพัฒนาคุณภาพบัณฑิตจะต้องพัฒนาลักษณะบูรณาการ คือ การพัฒนาระบบองค์รวมแห่งการดำเนินชีวิตของคนทั้ง 3 ด้าน คือ พฤติกรรม จิตใจ และปัญญาเจริญงอกงามขึ้นอย่างประสานสัมพันธ์สอดคล้องส่งผลเกื้อกูลต่อกันไปด้วยดีทั้งระบบ (พระธรรมปิฎก, 2542 อ้างถึงใน ไพฑูรย์ สีนลารัตน์, 2551 : 3) โดยเฉพาะการส่งเสริมให้นักศึกษามีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองดังที่ “อิงลิชและอิงลิช (English and English, 1986) กล่าวว่า ผู้มีวินัยในตนเองจะสามารถนำตนเองหรือควบคุมตนเองให้เป็นไปตามความตั้งใจ โดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับอุดมคติและรู้ถึงผลดีที่จะเกิดขึ้นจากการแสดงผลกรรมเหล่านั้น วินัยในตนเองจึงเป็นวินัยที่มั่นคง และไม่ต้องใช้อำนาจภายนอกมาบังคับ ซึ่งจะ เป็นพื้นฐานของจริยธรรม (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2529 : 6) ดังผลการวิจัยพบว่าความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์กับความเป็นพลเมืองดี เช่น ความรับผิดชอบ (กรุณา กิจขยัน, 2517) ความซื่อสัตย์ และความเอื้อเฟื้อ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน, 2529) (อ้างถึงใน ฉันทนา ภาคบังกช; อรพินท์ ชูชมและคณะ 2537 : 2) พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองยังมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน (สุรชาติพิย์ ร่มโพธิ์, 2547)

จากเหตุผลดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นได้ว่า การพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองจึงเป็น การส่งเสริมจริยธรรม ให้นักศึกษาเป็นคนดีและมีคุณธรรม ซึ่งมีแนวในการพัฒนาหลายวิธี เช่น “การใช้ กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ (ชวลี นาคทัต, 2534) การแสดงบทบาทสมมติ (พรรณทิพย์ พันทอง, 2534) การใช้สื่อต่าง ๆ (ยุพดี เตชะอังสุ, 2525)” (อ้างถึงในฉันทนา ภาคบังกช, อรพินทร์ ชูชมและคณะ, 2537 : 3) และการฝึกอบรมเป็นวิธีการหนึ่งซึ่งใช้เทคนิคผสมหลายรูปแบบ เพื่อช่วยให้บุคคลได้มี โอกาสพัฒนาทำที่ ทักษะ ทักษะ บุคลิกภาพ มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีความมั่นใจในการปฏิบัติ หน้าที่มากขึ้น (ชาญ สวัสดิ์คำลี, 2544 : 17-18)

การวิจัยในหัวข้อเรื่อง “การพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง เพื่อส่งเสริมการฝึก ปฏิบัติงานของนักศึกษา ตามความต้องการของสถานประกอบการ” จึงเป็นหัวข้อที่มีความสำคัญต่อการ พัฒนาระบบการศึกษา โดยเฉพาะต่อนักศึกษาเทคโนโลยีเครื่องเรือนในการที่จะฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้ที่ มีวินัยในตนเองสูง มีทักษะและสมรรถนะ พร้อมที่จะฝึกปฏิบัติงานและประกอบอาชีพสอดคล้องกับ ความต้องการของผู้ประกอบการและภาครัฐ ภาคธุรกิจ การวิจัยในหัวข้อนี้อาจจะเอื้อประโยชน์ต่อ มหาวิทยาลัยที่จะผลิตบัณฑิตที่มีศักยภาพสูง เป็นทรัพยากรที่มีคุณค่า มีภูมิปัญญา คุณธรรม จริยธรรม ความพร้อมในการแก้ปัญหา มีความมั่นคงในการดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี และสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่น ในสังคม อย่างมีความสุขตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลงานการฝึกอบรมและการจัดกิจกรรม ที่มีต่อพฤติกรรมความมีวินัยใน ตนเองในการปฏิบัติงานของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลอง
3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนความต้องการกับคะแนนความพึงพอใจของ สถานประกอบการที่มีต่อพฤติกรรม ความมีวินัยในตนเองในการปฏิบัติงานของนักศึกษา

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากร

- 1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ ในชั้นปีที่ 3 และ 4 สาขาวิชาเทคโนโลยีเครื่องเรือน คณะวิทยาศาสตร์และ เทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ซึ่งกำลังจะเข้าฝึกงานใน สถานประกอบการอุตสาหกรรมเครื่องเรือน จำนวน 53 คน

1.2 สถานประกอบการด้านอุตสาหกรรมเครื่องเรือนในกรุงเทพฯ และปริมณฑล
จำนวน 42 ราย

2. กลุ่มตัวอย่าง

2.1 นักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาบัตรชั้นปีที่ 4 สาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน คณะ
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ซึ่งกำลังเข้าฝึกปฏิบัติงานใน
สถานประกอบการ จำนวน 42 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 21 คน กลุ่มควบคุม 21 คน

2.2 สถานประกอบการที่นักศึกษาเข้าฝึกงาน จำนวน 42 ราย

3. ตัวแปรการวิจัย

3.1 ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ คือ โครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง เพื่อส่งเสริมการ
ปฏิบัติงานตามความต้องการของสถานประกอบการ

3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา

4. สมมติฐานการวิจัย

4.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษาประเมินตนเอง หลัง
การทดลอง สูงกว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษาประเมินตนเองก่อน
การทดลอง ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05

4.3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษาประเมินตนเองหลัง
การทดลอง กับค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษา
ทดลอง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

4.4 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมประเมินโดยสถานประกอบการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการกับ
ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษา
กลุ่มทดลอง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. คำจำกัดความในการวิจัย

5.1 นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 และ 4 สาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ซึ่งกำลังเข้าฝึกปฏิบัติงานในสถานประกอบการเป็นเวลาประมาณ 2 เดือน แบ่งเป็นนักศึกษากลุ่มทดลอง 21 คน กลุ่มควบคุม จำนวน 21 คน

5.2 สถานประกอบการ หมายถึง บริษัทเอกชนที่ดำเนินธุรกิจด้านเครื่องเรือน

5.3 พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง หมายถึง คุณลักษณะสำคัญของนักศึกษาที่จะทำหน้าที่ในสถานประกอบการด้านเครื่องเรือน ได้แก่ คุณลักษณะดังนี้

5.3.1 ความรับผิดชอบ หมายถึง คุณลักษณะที่นักศึกษาสามารถดูแลตนเองด้านการทำงาน การรับผลการกระทำเมื่อเกิดความผิดพลาด และความตั้งใจทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย

5.3.2 ความตรงต่อเวลา หมายถึง คุณลักษณะที่รับผิดชอบต่อหน้าที่อย่างตรงเวลาในเรื่อง การนัดหมาย การทำงานร่วมกับผู้อื่น การทำงานตามตารางเวลา การทำงานเสร็จตามกำหนดที่ได้รับมอบหมาย

5.3.3 การปฏิบัติตามกฎระเบียบ หมายถึง คุณลักษณะที่ต้องปฏิบัติได้แก่ การแต่งกาย การปฏิบัติตามกฎระเบียบในสถานการณต่างๆ

5.3.4 ความซื่อสัตย์สุจริต หมายถึง การไม่ประพฤติทุจริตในทุกกรณี การกระทำในสิ่งที่ได้ตกลงกับผู้อื่น และการเคารพในความสามารถของผู้อื่น ไม่แอบอ้างผลงานของคนอื่นมาเป็นของตน

5.3.5 การรู้จักบทบาทหน้าที่ หมายถึง การรู้หน้าที่ และปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย โดยหน้าที่นั้นมีความสำคัญต่อส่วนร่วม และพร้อมจะแก้ไขข้อผิดพลาดทันที เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหาย

5.3.6 ความอดทน หมายถึง มีความพยายามทำกิจกรรมการงานแม้จะพบกับอุปสรรค โดยไม่รู้สึกรำคาญ เบื่อหน่ายแม้งานจะไม่บรรลุผลสำเร็จก็พยายามอดทนทำต่อไปจนงานบรรลุผลสำเร็จ

5.3.7 ความขยันหมั่นเพียร หมายถึง ความกระตือรือร้น การใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมการงานให้เสร็จก่อนเวลาที่รับมอบหมาย และใช้เวลาว่างที่เหลือช่วยเหลือคนอื่น ๆ

5.3.8 การควบคุมตนเอง หมายถึง ในการทำงานรู้จักควบคุมสติ อารมณ์ตนเอง มีความรอบคอบ ระมัดระวังมิให้เกิดความผิดพลาดและควบคุมตนเองในการทำงานให้เป็นไปตามปกติ แม้จะพบกับปัญหาและอุปสรรค

5.3.9 ความมีเหตุผล หมายถึง การปฏิบัติงานด้วยความคิดไตร่ตรอง มีเหตุผล สามารถแก้ไขปัญหา พร้อมรับฟังความคิดเห็นจากผู้อื่น และรู้จักวางแผนปฏิบัติงานด้วยความคิดวิเคราะห์ เพื่อให้ผลงานมีคุณภาพสูง

5.4 โครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง หมายถึง โครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา โดยใช้วิธีการฝึกอบรม ซึ่งจัดขึ้นอย่างมีระบบระเบียบเพื่อเตรียมความพร้อมให้นักศึกษามีสมรรถนะในการประกอบอาชีพในอุตสาหกรรมเครื่องเรือน มีขั้นตอนการฝึกอบรม ดังนี้

5.4.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ และขั้นตอนของโครงการฝึกอบรมในภาพรวมแก่นักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาเกิดความเข้าใจ และสามารถฝึกปฏิบัติกิจกรรมได้ถูกต้อง สามารถพัฒนาพฤติกรรมเป็นไปตามเป้าหมาย

5.4.2 ขึ้นดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ผู้วิจัยและวิทยากรดำเนินการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา โดยใช้เทคนิคหลายรูปแบบ ได้แก่ การบรรยาย การอภิปราย กรณีศึกษา การสาธิต การใช้สถานการณ์จำลองและการปฏิบัติกิจกรรม สำหรับการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง แต่ครั้งผู้วิจัยจะเลือกใช้เทคนิคให้เหมาะสมกับเนื้อหา และสอดคล้องกับลักษณะของนักศึกษาเพื่อการประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมในอนาคต

5.4.3 ขึ้นประเมินผล ผู้วิจัยให้นักศึกษาประเมินผลการเข้าร่วมกิจกรรมในแต่ละครั้ง ทั้งนี้เพื่อนำผลการประเมินมาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ในการดำเนินกิจกรรมฝึกอบรมครั้งต่อไป

5.4.4 ขึ้นสรุป ผู้วิจัยให้นักศึกษาช่วยกันสรุปผลการทำกิจกรรมทุกครั้ง โดยผู้วิจัยและวิทยากร ร่วมสรุปผลเพิ่มเติม และนักศึกษาร่วมตอบข้อซักถามเพื่อนำผลการฝึกอบรมไปประยุกต์ใช้จริง

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ มีดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม
1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

ความหมายของพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

ความหมายของคำว่า “วินัย”

วินัย หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผนและข้อบังคับ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546) สำนักงานวัฒนธรรมแห่งชาติ (2537 : 71) ให้ความหมายว่า คือ การควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามเพื่อความสงบสุขในชีวิตของตนและความมีระเบียบเรียบร้อยของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับความหมายของ เฮิร์ลล็อก (Hurlock, 1984 : 392) กล่าวว่า วินัย หมายถึง พฤติกรรมที่อยู่ในกฎระเบียบและปฏิบัติสม่ำเสมอโดยบิดามารดาและบรรพบุรุษของสังคมเป็นผู้วางกฎเกณฑ์เพื่อเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตของคนที่อยู่ร่วมกันในสังคม ส่วนคิงส์เบอรี (Kingsbury อ้างถึงในสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, 2537 : 37) อธิบาย วินัย หมายถึง การควบคุมพฤติกรรมของบุคคลอาจทำได้ 2 วิธีคือ 1) โดยทางกฎข้อบังคับ คำสั่ง และบังคับโดยใช้การลงโทษเป็นเครื่องหน่วงหลัง 2) โดยการสั่งสอน การฝึกอบรม และประสบการณ์ด้านมีความรับผิดชอบ นอกจากนี้พระธรรมปิฎก (2538 : 5) กล่าวว่าหากปราศจากวินัยชีวิตจะวุ่นวาย สับสน เพราะวินัยเป็นสิ่งที่ช่วยจัดระเบียบในชีวิตและสังคม เปิดโอกาสให้เราได้ทำสิ่งต่างๆ ได้สะดวก มีความคล่องตัว ชีวิตและกิจการต่างๆ เป็นไปด้วยดี มีวินัยควรเป็นไปเพื่อความมุ่งหมายในระยะยาวในการพัฒนามนุษย์ วินัยจึงก่อให้เกิดผลดีแก่ตนเองและประโยชน์สุขต่อส่วนรวม วินัยสามารถช่วยป้องกันและขจัดปัญหาต่าง ๆ อันเกิดจากปัญหาการขาดวินัยในสังคมไทย วิจัยจึงมีความสำคัญและความจำเป็นในการอยู่ร่วมกันของส่วนรวม กล่าวสรุปได้ว่า วินัยเป็นเครื่องกำกับให้คนทำความดีเพื่อประโยชน์สุขต่อตนเอง ครอบครัว การทำงาน การประกอบอาชีพ สังคมและประเทศชาติ

ความหมายของคำว่า “วินัยในตนเอง”

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2527 : 59) ได้ให้ความหมายคำว่า “วินัยในตนเอง” ว่าหมายถึงความสามารถของบุคคลในการที่จะให้รางวัลตนเองเมื่อตนเองทำดีและลงโทษเมื่อทำชั่ว ซึ่งเป็นความสามารถในการควบคุมตนเอง หรือความสามารถที่จะยับยั้งเป็นของตัวเอง ซึ่งนักจิตวิทยาได้เรียกชื่อต่าง ๆ กันไป ได้แก่ แกมโนธรรมหรือความรู้สึกผิดชอบชั่วดี (Conscience) พลังอีโก้ (Ego-Strength) การควบคุมตนเอง (Self-Control) การจัดระเบียบตน (Self-Regulation) การมีวินัยในตนเองนี้เป็นการแสดงความเป็นตัวของตัวเอง (Autonomy) และความเป็นเอกภาพทางจริยธรรม (Moral Independence) ซึ่งลักษณะที่กล่าวนี้แสดงถึงการบรรลุภาวะทางจิตของบุคคลเป็นผู้มีจริยธรรมสูง และมีลักษณะมุ่งอนาคตอันจะช่วยป้องกันบุคคลนั้นมิให้ทำความชั่ว เพราะกลัวผลแห่งการกระทำ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2543 : 3) ยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า วินัยในตนเองเป็นหัวใจของการแสดงออกซึ่งคุณธรรม เนื่องจากสามารถควบคุมตนเองได้ สามารถทำความดีด้วยตนเองและมีความกังวลเมื่อจะกระทำการสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งจะช่วยยับยั้งและป้องกันมิให้บุคคลกระทำความผิด นอกจากนี้วินัยในตนเองยังมีความสำคัญต่อวิถีชีวิตในสังคมที่กำลังเปลี่ยนแปลง ในยุคของข้อมูลข่าวสารต้องอาศัยความมีเหตุผล ความมีวินัยและความพากเพียรประกอบกัน จึงจะสามารถดำรงอย่างมั่นคงและมีความสุขได้

ลักษณะของผู้มีวินัยในตนเอง

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2527 : 59-69) สรุปไว้ดังนี้

1. มีความสามารถควบคุมอารมณ์
2. ควบคุมพฤติกรรมให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ของสังคม
3. สามารถต้านทานสิ่งยั่วยุต่าง ๆ
4. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
5. มีความรับผิดชอบสูง
6. สามารถชะลอความต้องการ
7. สามารถคาดหวังผลกรรมที่จะเกิดขึ้นภายหลัง
8. มีการตั้งเป้าหมายเพื่ออนาคต

Bundura (1986), Grusec (1986) และ Berk (1989) สรุปไว้ดังนี้

1. มีความสามารถควบคุมตนเอง (Impulse control)
2. การต้านทานสิ่งยั่วยุ (Resistance to temptation)
3. สามารถคาดหวังความสามารถของตน (Self efficacy)

ฉันทนา ภาคบงกช, อรพินทร์ ชูชม และคณะ (2539 : 10) อธิบายว่า พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความมีวินัยในตนเองประกอบด้วยคุณลักษณะต่าง ๆ ได้แก่

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
2. มีความรับผิดชอบ
3. มีความตั้งใจ
4. มีความสามารถควบคุมตนเอง
5. มีความเป็นผู้นำ
6. มีเหตุผล
7. เคารพในสิทธิของผู้อื่น

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการปฏิบัติงาน

จากความหมายของคำว่า “วินัยในตนเอง” ของนักวิชาการหลายท่านแสดงให้เห็นว่า วินัยในตนเองเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกของจริยธรรมและคุณธรรมของบุคคล พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการปฏิบัติงานจึงมีส่วนเกี่ยวข้องกับจริยธรรมซึ่ง สุภาพร พิศาลบุตร (2544 : 204 – 206) อธิบายว่า จริยธรรมที่พึงประสงค์ในการทำงานไว้ 8 ประการ ได้แก่

1. การรู้จักคิดอย่างมีเหตุผล
2. การรู้จักใช้ปัญญาในการแก้ปัญหา
3. ความมีเมตตาและกรุณา
4. ความมีสติสัมปชัญญะ
5. ความไม่ประมาท
6. ความซื่อสัตย์สุจริต
7. ความขยันหมั่นเพียร
8. หิริโอตตปปะ

ในการวิจัยของสุรชาติพิทย์ ร่มโพธิ์ (2547 : 6) ได้เสนอลักษณะพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการปฏิบัติงานไว้ 9 ประการ ได้แก่

1. ความเป็นผู้นำ
2. ความรับผิดชอบ
3. ความตรงต่อเวลา
4. ความเคารพต่อระเบียบกฎเกณฑ์ทั้งต่อหน้าและลับหลังผู้อื่น

5. ความซื่อสัตย์สุจริต
6. รู้จักหน้าที่และการกระทำตามหน้าที่เป็นอย่างดี
7. ความอดทน
8. ความตั้งใจเพียรพยายาม
9. การยอมรับผลการกระทำของตนเอง

ประธานองคมนตรี ถังอุทุมพร ธรรมาภรณ์ (อ้างถึงใน พรนพ พุกกะพันธ์, 2544 : 350) ได้ให้หลักการสำคัญเกี่ยวกับความสำนึกในหน้าที่ไม่ว่าจะประกอบกรงานใดไว้ 5 ประการ คือ

1. ต้องรับผิดชอบในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย
2. ต้องมีความซื่อสัตย์ตรงต่อหน้าที่
3. ต้องปฏิบัติหน้าที่โดยปราศจากอคติ
4. ต้องปฏิบัติหน้าที่โดยยุติธรรม
5. ต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเสียสละ ซื่อตรง โดยคำนึงถึงประโยชน์ของประชาชนและ

ประเทศชาติ

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ถือได้ว่าเป็นจริยธรรมชนิดหนึ่ง ซึ่งมีทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory) ซึ่งมีซิกมันด์ ฟรอยด์ เป็นผู้นำอธิบายถึงการพัฒนาจริยธรรมของมนุษย์ว่ามีพื้นฐานมาจากอิด (id) เป็นพลังที่ติดตัวมาแต่กำเนิดที่จะผลักดันให้มนุษย์มีพฤติกรรมตามความต้องการของตนเอง เพื่อให้ตนเองมีความสุข โดยมีอีโก้เป็นตัวเหตุผลที่กลั่นกรองให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมได้เหมาะสม โดยสอดคล้องกับซูเปอร์อีโก้ ซึ่งเป็นระบบควบคุมให้มนุษย์มีจริยธรรมตามมาตรฐานของสังคม

ทฤษฎีการพัฒนาการทางสติปัญญา (Cognitive Development Theory)

ผู้นำทฤษฎี ได้แก่ เพียเจต์และโคลเบอร์ก ได้อธิบายว่า การพัฒนาจริยธรรมของมนุษย์จะพัฒนาไปตามลำดับขั้นตามลำดับของสติปัญญา และมาตรฐานของสังคม

ทฤษฎีค่านิยมจริยธรรม

ผู้คิดค้นทฤษฎี ได้แก่ ศาสตราจารย์ดววงเดือน พันธุมนาวิน อธิบายถึงปัจจัยสำคัญ 8 ประการ ที่มีอิทธิพลต่อการเกิดจริยธรรมของมนุษย์ ปัจจัยที่สำคัญ คือ จิตลักษณะพื้นฐาน ส่วนรากของค่านิยม 3 ประการ ได้แก่ สติปัญญา ประสบการณ์ทางสังคม และสุขภาพจิต และจิตลักษณะส่วนลำต้นอีก 5 ประการ ได้แก่ 1) เหตุผลเชิงจริยธรรม 2) มุ่งอนาคตและควบคุมตนเอง 3) ความเชื่ออำนาจในตน 4)

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และ5) ทักษะคิด คุณธรรม และค่านิยม (ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมนั้น) ทฤษฎีนี้ไม่ได้
จรรยาบรรณ แสดงความสัมพันธ์ในเชิงเหตุและผลระหว่างจิตลักษณะ 8 ด้านกับพฤติกรรมประเภทต่าง ๆ
รวมทั้งพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

แนวทางการปรับพฤติกรรมทางปัญญา (Cognitive Behavior Modification)

นักจิตวิทยาในกลุ่มนี้ ได้แก่ มาโฮนี (Mahoney), แบบดูรา (Bandura), แอลลิส (Ellis)
โดยมีหลักการที่สำคัญ คือ ปรับพฤติกรรมทางปัญญาให้เหมาะสมจะช่วยทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมที่
เหมาะสม ดังนั้นเมื่อกระบวนการทางปัญญาของบุคคลเปลี่ยนไป จะมีผลทำให้พฤติกรรมของบุคคล
เปลี่ยนแปลงไปด้วย ซึ่งจะใช้เทคนิคที่ช่วยปรับเปลี่ยนกระบวนการทางปัญญาได้แก่ การรู้จักการ
วิเคราะห์ตนเอง และการสอนตนเอง

การรู้จักวิเคราะห์ตนเอง จะช่วยให้บุคคลมีเหตุผลไม่ทำพฤติกรรมตามอารมณ์ และ
ต้องอาศัยการฝึกทักษะเพื่อเกิดการแสดงความคิดที่เหมาะสม การสอนตนเอง ถือได้ว่าการสอนตนเอง
ช่วยควบคุมบุคคลให้สามารถควบคุมตนเองด้วยการใช้คำพูดของตนภายในใจเป็นตัวชี้แนะ หรือนำทาง
เพื่อให้บุคคลมีความคิดและสามารถแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม ดังนั้นการฝึกให้บุคคลได้รับรู้และปรับ
ความคิดของตนเองให้ถูกต้องและเหมาะสมแล้วเปลี่ยนเป็นคำพูดของตนเอง เพื่อใช้กำหนดความคิด
และพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้น และคงอยู่ตลอดไป การฝึกสอนตนเอง ในระยะแรก กระทำได้
โดยการทำตามตัวแบบ การชี้แนะและการฝึกซ้อม ในครั้งแรกของการใช้คำพูดเตือนตนเอง อาจจะต้อง
อาศัยจากการชี้แนะจากคำพูดของบุคคลอื่น เช่น จากอาจารย์ หรือผู้สอน หรือผู้ใหญ่ต่อมาบุคคลจะ
พัฒนาการใช้คำพูดของตนเองที่เกิดขึ้นภายในใจจะเป็นตัวควบคุมและชี้แนะพฤติกรรมของตนเอง ซึ่งมี
ข้อที่นำสังเกต และควรนำไปใช้ในการฝึกพฤติกรรม คือ คำพูดที่ใช้สอนตนเองจะต้องเป็นคำพูดในเชิง
บวก และควรเลือกใช้ให้เหมาะสมกับอายุ ความสนใจ และสติปัญญาของบุคคล ซึ่งจะใช้ผลดีในการ
ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลมากกว่า การปรับพฤติกรรมโดยบุคคลอื่น

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

สุกัญ ใจหาทกิจ (2543) ศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้วินัยในตนเองของนักเรียนที่ได้รับการจัด
กิจกรรมการเล่านิทานคติธรรมและการเล่นเกมโดยใช้กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 อายุ
ระหว่าง 5-6 ปีการศึกษา 2543 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคติ
ธรรมมีการเรียนรู้วินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมแบบร่วมมือ
แต่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

อรพรรณ พาณิชาปฐมพงศ์ (2542) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2540 ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยด้านความรับผิดชอบ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความอดทน การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขันมีความสัมพันธ์กับความมีวินัยในตนเอง

จันทร์ดี ถนอมคล้าย (2539) ศึกษาการพัฒนาวินัยในตนเองด้านความอดทนของเด็กก่อนประถมศึกษาอายุ 5-6 ปีที่มีสติปัญญาแตกต่างกันด้วยวิธีการเล่านิทานประกอบหุ่นมือ โดยมีการใช้คำถามก่อนระหว่าง และหลังการเล่านิทาน ผลการวิจัย พบว่า การใช้คำถามระหว่างการเล่านิทาน นักเรียนมีวินัยในตนเองด้านความอดทนสูงกว่าใช้คำถามก่อน ส่วนการใช้คำถามหลังการเล่านิทานกับการใช้คำถามระหว่างเล่านิทาน นักเรียนมีวินัยในตนเองสูงกว่าการใช้คำถามก่อนเล่า ส่วนการใช้คำถามหลังการเล่านิทานกับการใช้คำถามระหว่างเล่านิทาน นักเรียนมีวินัยในตนเองด้านความอดทนไม่แตกต่างกัน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม

ความหมายของการฝึกอบรม

การฝึกอบรม คือ กระบวนการที่เป็นระบบที่จะช่วยเพิ่มพูนความรู้ ความสามารถและทักษะในการปฏิบัติงาน รวมถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมในการปฏิบัติงานของบุคคล (ผู้ปฏิบัติงาน) ให้ดีขึ้นทั้งนี้เพื่อให้บุคคลนี้สามารถปฏิบัติงานที่อยู่ในความรับผิดชอบได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากยิ่งขึ้นอีก อันจะเป็นประโยชน์ต่อ “งาน” ที่รับผิดชอบในปัจจุบัน และ/หรืองานที่กำลังจะได้รับมอบหมายให้ทำในอนาคตโดยตรง (ชาญ สวัสดิ์สาทิ, 2544 : 15) และ วิจิตร อวະกุล อธิบายว่า การฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการเพิ่มความรู้ ความชำนาญ และความสามารถของบุคคลหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าเป็นการพัฒนาบุคคลหรืออาจกล่าวได้ว่าการฝึกอบรม คือ กระบวนการที่จะส่งเสริมสมรรถภาพบุคคล (พนักงาน ข้าราชการ) ให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพอันจะส่งผลโดยตรงไปยังผลงานของสถาบัน สังคม ประชาชน (วิจิตร อวະกุล, 2537 อ้างถึงในชาญ สวัสดิ์สาทิ, 2544 : 14) หรือการฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการในการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ เสริมสร้างทักษะ และแลกเปลี่ยนทัศนคติตามความมุ่งหวังที่กำหนดไว้อันนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งอาจจะเป็นการเรียนการสอนในชั้นเรียนหรือในสถานที่ทำงานก็ได้ (สมชาติ กิจยรรยง และอรจิรัย์ ณ ตะกั่วทุ่ง 2539 : 13)

ประโยชน์ของการฝึกอบรม

การฝึกอบรมเป็นวิธีการพัฒนาบุคคลอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้คนมีคุณภาพและประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานมากยิ่งขึ้น การฝึกอบรมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญและมีความจำเป็นอย่างมาก ๆ อาจประมวลประโยชน์ได้ดังนี้ (ชาญ สวัสดิ์สาถิ, 2544 : 16)

1. ไม่มีสถาบันการศึกษาใดที่สามารถสอนและผลิตนักศึกษาให้สามารถเข้าปฏิบัติงานในหน่วยงานต่าง ๆ ได้ในทันทีหลังจากสำเร็จการศึกษาแล้ว จึงจำเป็นต้องมีการฝึกอบรมบุคคลที่เพิ่งเริ่มเข้าทำงานใหม่ ๆ และไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานนั้นมาก่อน เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานในหน่วยงานนั้น ได้อย่างถูกต้องตามขั้นตอน แนวทางปฏิบัติและกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ของหน่วยงานนั้น
2. การฝึกอบรมจะช่วยพัฒนาบุคลากร ปรับปรุงความสามารถในการทำงานได้สูงขึ้น ให้มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ ทักษะ ทักษะ รวมถึงแนวความคิดต่าง ๆ
3. การฝึกอบรมจะช่วยปรับปรุงและเพิ่มพูนคุณภาพและประสิทธิภาพในการทำงาน หรือวิธีการทำงานให้ดีขึ้นเพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานทำงานได้ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้และตามความต้องการของหน่วยงาน
4. การฝึกอบรมจะช่วยให้บุคคลได้มีโอกาสพัฒนาท่าทีและบุคลิกภาพของตนให้เหมาะสมกับการปฏิบัติหน้าที่
5. การฝึกอบรมจะช่วยให้บุคคลในหน่วยงานมีความเชื่อมั่นในตนเองและมั่นใจในการปฏิบัติงานเพิ่มมากขึ้น
6. การฝึกอบรมจะช่วยเสริมสร้างสุขภาพและความปลอดภัยสำหรับผู้ปฏิบัติ ช่วยลดอุบัติเหตุและความเสียหายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติงานได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับการใช้เครื่องจักร เครื่องมือ หรืออุปกรณ์ต่าง ๆ
7. การฝึกอบรมจะช่วยลดความขัดแย้งระหว่างผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง จะทำให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน และถือเป็นการประชาสัมพันธ์อย่างหนึ่งด้วย
8. การฝึกอบรมจะช่วยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลในหน่วยงานให้สอดคล้องและทันต่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามความต้องการของหน่วยงานนั้น ๆ ด้วย

ขั้นตอนในการฝึกอบรม

ประกอบด้วยขั้นตอนที่สำคัญ 7 ขั้นตอน ได้แก่

1. การศึกษาความต้องการของบุคคลว่าต้องการฝึกอบรมในเรื่องใด เพียงใด หรือสำรวจการปฏิบัติงานที่ก่อให้เกิดปัญหาในองค์กร เช่น วิธีการทำงาน คนงานตั้งใจทำงานน้อยลง ขาดความร่วมมือในการทำงาน เป็นต้น

2. กำหนดวัตถุประสงค์การฝึกอบรม

3. กำหนดขอบข่ายหลักสูตร โครงการฝึกอบรม

4. กำหนดวิธีการฝึกอบรม กำหนดเวลา อุปกรณ์ การเตรียมงบประมาณ และแบบสอบถาม

5. ดำเนินการฝึกอบรม ตามวัตถุประสงค์

6. การประเมินผล ด้วยการให้ผู้เข้าฝึกอบรมตอบแบบสอบถาม เพื่อทราบข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องปรับปรุง

7. การติดตามผล ติดตามผลการปฏิบัติงาน หลังการฝึกอบรมสิ้นสุดลง เพื่อวิเคราะห์ดูความคุ้มค่าของการฝึกอบรม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม มีดังนี้

คาร์เตอร์ (Carter อ้างถึงใน โจนเพ็ญ สนธยานนท์, 2527) ศึกษาประสิทธิภาพ และความน่าเชื่อถือของการฝึกอบรมทักษะ การสื่อสารระหว่างบุคคลระยะสั้นให้แก่ลูกจ้างขององค์การของรัฐ จำนวน 711 คน ใช้เวลา 2 วันครึ่ง ผลการทดลองพบว่ากลุ่มทดลองมีประสิทธิภาพมากกว่ากลุ่มควบคุม

สัทหัชย สัตบุรุษศิริ (2529) วิจัยเรื่อง การพัฒนาทรัพยากรบุคคล บริษัทปูนซีเมนต์ไทย จำกัด พบว่า พนักงานบริษัทมีการพัฒนาพนักงานอย่างสม่ำเสมอ สามารถหมุนเวียนตำแหน่งงานได้สะดวกขึ้น และมีการติดตามประเมินผลการอบรมอย่างจริงจัง

สิริลักษณ์ พงศ์นาวิน วิจัยเรื่อง การศึกษาและพัฒนาบุคลิกภาพของพนักงานบริษัท ซีอาร์ซี พบว่า บุคลิกภาพของพนักงานที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาบุคลิกภาพ โดยวิธีฝึกอบรม มีบุคลิกภาพดีขึ้น

ผลการวิจัย บ่งชี้ให้เห็นว่า การฝึกอบรมช่วยส่งเสริมการปฏิบัติงานให้ดีขึ้น ผู้วิจัยจึงนำการฝึกอบรมมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับนักศึกษา มีพฤติกรรมที่เหมาะสม เป็นที่ต้องการของสถานประกอบการ และช่วยเพิ่มสมรรถนะในการทำงานให้สูงขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของนักศึกษาตามความต้องการของสถานประกอบการ มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร ประกอบด้วย

1.1 นักศึกษาระดับปริญญาบัตร สาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน ชั้นปีที่ 3 และ 4 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 53 คน

1.2 ผู้ดูแลนักศึกษาฝึกงานในสถานประกอบการอุตสาหกรรมเครื่องเรือน ในกรุงเทพฯ และปริมณฑล จำนวน 42 ราย

2. กลุ่มตัวอย่าง

2.1 กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมโครงการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาบัตร ชั้นปีที่ 4 สาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ซึ่งกำลังเข้าฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ จำนวน 42 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 21 คน กลุ่มควบคุม 21 คน

2.2 ผู้ควบคุมดูแลนักศึกษาฝึกงานในสถานประกอบการที่นักศึกษาเข้าฝึกงาน จำนวน 42 ราย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือจำนวน 4 ฉบับ ได้แก่

3.1 แบบสอบถามคุณลักษณะพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ มีระดับความต้องการ 5 ระดับ จำนวน 27 ข้อ ซึ่งมีระดับการประเมิน 5 ระดับ แบบประมาณค่า (Five Rating Scale)

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามแต่ละข้อ มีดังนี้

ตอบระดับต้องการมากที่สุด	หมายถึง	5	คะแนน
ตอบระดับต้องการมาก	หมายถึง	4	คะแนน
ตอบระดับต้องการปานกลาง	หมายถึง	3	คะแนน
ตอบระดับต้องการน้อย	หมายถึง	2	คะแนน
ตอบระดับต้องการน้อยที่สุด	หมายถึง	1	คะแนน

ความหมายของคะแนน มีดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.50 – 5.00	หมายความว่า	ต้องการพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองระดับดีมาก
คะแนนเฉลี่ย	3.50 – 4.49	หมายความว่า	ต้องการพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองระดับดี
คะแนนเฉลี่ย	2.50 – 3.49	หมายความว่า	ต้องการพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.50 – 2.49	หมายความว่า	ต้องการพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองระดับพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	0.00 – 1.49	หมายความว่า	ต้องการพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองระดับปรับปรุง

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามคุณลักษณะพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนทดลองใช้จริง

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (try out) กับสถานประกอบการอุตสาหกรรมเครื่องเรือนจำนวน 30 ฉบับ และหาค่าความเชื่อมั่น โดยรูปแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.93

3.2 แบบสอบถามพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษาประเมินตนเองประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 27 ข้อ ซึ่งมีระดับการประเมินแบบประมาณค่า

เกณฑ์การให้คะแนน มีดังนี้

ตอบระดับความเป็นจริงมากที่สุด	หมายถึง	5	คะแนน
ตอบระดับความเป็นจริงมาก	หมายถึง	4	คะแนน
ตอบระดับความเป็นจริงปานกลาง	หมายถึง	3	คะแนน
ตอบระดับความเป็นจริงน้อย	หมายถึง	2	คะแนน
ตอบระดับความเป็นจริงน้อยที่สุด	หมายถึง	1	คะแนน

ความหมายของคะแนน มีดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.50 – 5.00	หมายความว่า	มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์ดีมาก
คะแนนเฉลี่ย	3.50 – 4.49	หมายความว่า	มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์ดี
คะแนนเฉลี่ย	2.50 – 3.49	หมายความว่า	มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.50 – 2.49	หมายความว่า	มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์พอใช้
คะแนนเฉลี่ย	0.00 – 1.49	หมายความว่า	มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์ต้องปรับปรุง

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษาประเมินตนเองให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนทดลองใช้จริงผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (try out) กับ

นักศึกษาสาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน จำนวน 40 ฉบับ หาค่าความเชื่อมั่นในรูปแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.92

3.3 แบบสอบถามพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษา ประกอบด้วยข้อคำถาม 27 ข้อ ซึ่งมีระดับการประเมิน 5 ระดับ แบบประมาณค่า

เกณฑ์การให้คะแนน มีดังนี้

ระดับความพึงพอใจมากที่สุด	หมายถึง	5	คะแนน
ระดับความพึงพอใจมาก	หมายถึง	4	คะแนน
ระดับความพึงพอใจปานกลาง	หมายถึง	3	คะแนน
ระดับความพึงพอใจน้อย	หมายถึง	2	คะแนน
ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด	หมายถึง	1	คะแนน

ความหมายของคะแนน มีดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	4.50 – 5.00	หมายความว่า	มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์ดีมาก
คะแนนเฉลี่ย	3.50 – 4.49	หมายความว่า	มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์ดี
คะแนนเฉลี่ย	2.50 – 3.49	หมายความว่า	มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.50 – 2.49	หมายความว่า	มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์น้อย
คะแนนเฉลี่ย	0.00 – 1.49	หมายความว่า	มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์ต้องปรับปรุง

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษา ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนทดลองใช้จริง

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปทดสอบ (try out) กับสถานประกอบการ จำนวน 30 ฉบับ หาค่าความเชื่อมั่น โดยรูปแบบสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.91

3.4 โครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยวิธีการฝึกอบรม ผู้วิจัยนำโครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง ก่อนนำมาใช้ทดลอง โครงการประกอบด้วย ชื่อโครงการ หลักการและเหตุผล จุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการ การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง การดำเนินโครงการหลักสูตร กำหนดสถานที่ และผลที่คาดว่าจะได้รับ รายละเอียดโครงการมีดังนี้

ชื่อโครงการ

โครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

หลักการและเหตุผล

การพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ การเมือง ประชาธิปไตย และการศึกษาของชาติ จำเป็นต้องอาศัยคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ซึ่งในแผนการพัฒนาศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2544) ได้กำหนดเป้าหมายของการพัฒนาคนไว้ว่า “ให้คนไทยทุกคนได้รับการพัฒนาให้มีความพร้อมทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา คุณธรรม จริยธรรม อารมณ์ และมีความพร้อมในการแก้ปัญหา มีทักษะในการประกอบอาชีพ มีความมั่นคงในการดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี และอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข (แผนพัฒนาศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549 : 39)

มหาวิทยาลัยในฐานะองค์การหลักซึ่งทำหน้าที่จัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาให้บรรลุแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10 ดังกล่าว จึงมีบทบาทและหน้าที่ในการจัดการเรียนการสอนในเชิงรูปแบบเน้นการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง เพื่อเพิ่มพูนความรู้ พฤติกรรม จริยธรรม โดยเฉพาะการส่งเสริมให้นักศึกษามีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง เพราะผู้ที่มีวินัยในตนเอง จะสามารถนำตนเองหรือควบคุมตนเองให้เป็นคนมีอุดมคติ รู้ถึงผลดีที่จะเกิดขึ้นจากการแสดงผลกรรมเหล่านั้น วินัยในตนเองจึงเป็นวินัยที่มั่งคั่งไม่ต้องอาศัยอำนาจภายนอกมาบังคับ ซึ่งจะเป็นพื้นฐานของจริยธรรม จากเหตุผลดังกล่าว ย่อมแสดงให้เห็นว่า การพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองจึงเป็นการส่งเสริมจริยธรรมให้นักศึกษาเป็นคนดี และมีคุณธรรม ซึ่งแนวทางการพัฒนาหลายวิธี โดยเฉพาะวิธีการฝึกอบรม เป็นวิธีการหนึ่ง ซึ่งใช้เทคนิคผสมผสาน หลายรูปแบบ เพื่อช่วยให้นักศึกษาได้มีโอกาสพัฒนาความรับผิดชอบ ความตรงต่อเวลา การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ความซื่อสัตย์สุจริต การรู้จักบทบาทหน้าที่ ความอดทน ความขยันหมั่นเพียร และการควบคุมตนเอง

การวิจัยในหัวข้อนี้ จึงเกิดประโยชน์ต่อนักศึกษาที่ได้พัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่มีความพร้อมในการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพในอุตสาหกรรมเครื่องเรือน และยังเกิดประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยที่ได้ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพออกสู่สังคม ตามแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 10

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของนักศึกษา
 2. เพื่อเปรียบเทียบผลการฝึกอบรมและการจัดกิจกรรมที่มีต่อพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการปฏิบัติงานของนักศึกษาก่อนและหลังการทดลอง
 3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนความต้องการและคะแนนความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มีต่อพฤติกรรมมีวินัยในตนเองในการปฏิบัติงานของนักศึกษา
- กลุ่มตัวอย่าง

1. นักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาบัตร ชั้นปีที่ 4 สาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ซึ่งกำลังเข้าฝึกปฏิบัติงานในสถานประกอบการ จำนวน 42 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 21 คน และกลุ่มควบคุม 21 คน ซึ่งสมัครใจเข้าร่วมโครงการ

2. ผู้ดูแลนักศึกษาฝึกงานในสถานประกอบการที่นักศึกษาเข้าฝึกงาน จำนวน 42 ราย

สถานที่ฝึกอบรม

ห้องประชุม สาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

วิธีการฝึกอบรม

1. บรรยาย
2. ปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม
3. สาธิต
4. ศึกษากรณีศึกษา และอื่น ๆ

หลักสูตรการฝึกอบรม

1. บรรยายภาควิชาการ ความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองกับการปฏิบัติงานในสถานประกอบการ ซึ่งประกอบด้วย ด้านความรับผิดชอบ ความตรงต่อเวลา การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ความซื่อสัตย์สุจริต การรู้จักบทบาทหน้าที่ ความอดทน ความขยันหมั่นเพียร และการควบคุมตนเอง
2. ภาคปฏิบัติ การสาธิตตัวอย่าง กรณีศึกษา และฝึกปฏิบัติกิจกรรมกลุ่มเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเอง

วิทยากรดำเนินการฝึกอบรม

ผู้จัดการและผู้บริหารสถานประกอบการด้านอุตสาหกรรมเครื่องเรือน จำนวน 2 ท่าน และผู้วิจัยช่วยดำเนินการฝึกอบรม

การดำเนินการฝึกอบรม

1. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง วินัยในตนเองที่จำเป็นต้องมีในสถานประกอบการอุตสาหกรรมเครื่องเรือน และวิธีฝึกอบรม
2. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างเข้าฝึกอบรม
3. ประสานงานกับวิทยากรในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม

4. สร้างหลักสูตรฝึกอบรม ตารางการฝึกอบรม และการเขียนโครงการฝึกอบรม ให้สอดคล้องกับการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นถึงคุณลักษณะพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ

5. ขึ้นการฝึกอบรม จำนวน 2 วัน

6. การประเมินผล และติดตามผลการฝึกอบรม โดยนักศึกษาจะต้องนำความรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับจากการฝึกอบรมไปประกอบการฝึกปฏิบัติในสถานประกอบการ และการเพิ่มสมรรถนะการประกอบอาชีพต่อไป

การประเมินผล

1. ประเมินความรู้ ความเข้าใจของผู้รับการอบรม โดยการสังเกต และการอภิปราย และเปรียบเทียบแบบสอบถามก่อนและหลังการเข้าร่วมโครงการฯ

2. ติดตามผลการปฏิบัติงานของนักศึกษา จากการประเมินความพึงพอใจของสถานประกอบการ

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

นักศึกษามีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองสูงขึ้นสอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ

4. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย แบ่งออกเป็น 7 ขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ระยะเตรียมการทดลอง เป็นขั้นตอนศึกษาข้อมูลทฤษฎี เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ข้อมูลของสถานประกอบการอุตสาหกรรมเครื่องเรือน และสัมภาษณ์บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องเรือน

ขั้นตอนที่ 2 การสร้างแบบสอบถามคุณลักษณะพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลจากสถานประกอบการอุตสาหกรรมเครื่องเรือนในกรุงเทพ และปริมณฑลที่นักศึกษาเข้าฝึกงาน เพื่อนำข้อมูลมาสร้างหลักสูตรและโครงการฝึกอบรมนักศึกษา

ขั้นตอนที่ 3 สร้างหลักสูตรและโครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยวิธีการฝึกอบรม เพื่อสร้างสมรรถนะการประกอบอาชีพแก่นักศึกษาสาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน หลักสูตรประกอบด้วยความรู้ในภาคทฤษฎี 4 ชั่วโมง ภาคปฏิบัติกิจกรรม 14 ชั่วโมง รวมเวลาการฝึกอบรม 18 ชั่วโมง 2 วัน

ขั้นตอนที่ 4 สร้างแบบสอบถามพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษาประเมินตนเอง เพื่อให้นักศึกษากลุ่มทดลอง จำนวน 21 คน ที่สมัครใจเข้าร่วมโครงการ และนักศึกษากลุ่มควบคุม จำนวน 21 คน ได้ประเมินตนเอง (Pre-test)

ขั้นตอนที่ 5 นักศึกษากลุ่มทดลอง เข้าร่วมโครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง รวม 2 วัน 18 ชั่วโมง และฝึกปฏิบัติกิจกรรมการบันทึกเพื่อวิเคราะห์ตนเอง และเดือนตนเองเกี่ยวกับ พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองทุกสัปดาห์ รวม 10 สัปดาห์ ตลอดระยะเวลาฝึกปฏิบัติงานในสถานประกอบการ

ขั้นตอนที่ 6 ระยะหลังการทดลอง นักศึกษาประเมินตนเอง (pre-test) หลังการทดลองเมื่อ สิ้นเสร็จการฝึกปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 7 ติดตามผลความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มีต่อพฤติกรรมความมีวินัย ในตนเองของนักศึกษากลุ่มทดลองหลังการฝึกปฏิบัติงาน โดยสถานประกอบการเป็นผู้ประเมิน พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา และนำผลการวิจัยมาเปรียบเทียบความก้าวหน้าใน พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองตามสมมติฐานการวิจัย การวิจัยในครั้งนี้ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่อคำนวณค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมติฐานการ วิจัยด้านการทดสอบที (t-test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน และสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ในการคำนวณและวิเคราะห์สถิติ ดังนี้

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่ประเมินโดยสถานประกอบการและประเมินโดยนักศึกษา
2. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษาประเมินตนเองก่อน และหลังการทดลอง โดยสถิติทดสอบที (t-test) แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน
3. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมิน ตนเอง ก่อนการทดลอง และการประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ ด้วยสถิติทดสอบที (t-test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน
4. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมิน ตนเองหลังการทดลองและพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่ประเมิน โดยสถานประกอบการด้วยสถิติ ทดสอบที (t-test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน

5. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มควบคุม ประเมินตนเองและพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่ประเมิน โดยสถานประกอบการด้วยสถิติทดสอบ ที (t-test) แบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน

6. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ และการประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มทดลอง โดยสถานประกอบการด้วย สถิติทดสอบที (t-test) แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้ได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปตารางและคำบรรยาย แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างสาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการแปลความหมาย

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัยโดยสถิติทดสอบที (t-test) แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน และแบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน

ตอนที่ 4 อภิปรายผล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง สาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน ตารางที่ 1 แสดงค่าความถี่และค่าร้อยละของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง สาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน จำแนกข้อมูลตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	19	45.24
หญิง	23	54.76
รวม	42	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เข้าฝึกงานในสถานประกอบการจำนวน 42 คน เป็นนักศึกษาชาย จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 45.24 และนักศึกษาหญิงจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 54.76

ตารางที่ 2 แสดงค่าความถี่ และค่าร้อยละของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง สาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน จำแนกข้อมูลตามชั้นปีการศึกษา

ชั้นปีการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ชั้นปีที่ 4	42	100
รวม	42	100

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 42 คน เป็นนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 100

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาสาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลความหมาย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง สาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน ปรากฏดังตารางที่ 3-8

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มทดลองที่นักศึกษาประเมินตนเองก่อนการทดลอง (N=21)

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา ก่อนการทดลอง	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปล ความหมาย
ด้านที่ 1 ความรับผิดชอบ	4.03	.27	ดี
1.1 ดูแลตนเองในการทำงานทุกอย่าง	3.81	.40	ดี
1.2 รับผิดชอบในสิ่งที่ได้ทำทุกครั้ง	4.14	.47	ดี
1.3 ทำกิจการงานให้สำเร็จตามเป้าหมาย	4.14	.57	ดี
ด้านที่ 2 ความตรงต่อเวลา	3.61	.45	ดี
2.1 มาตรฐานเวลาทุกครั้งที่มีการนัดหมาย	3.52	.60	ดี
2.2 ทำกิจกรรมตามตารางเวลา	3.66	.65	ดี
2.3 ทำงานเสร็จตามกำหนดเวลา	3.66	.65	ดี

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา ก่อนการทดลอง	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปล ความหมาย
ด้านที่ 3 การปฏิบัติตามกฎระเบียบ	3.81	.59	ดี
3.1 แต่งกายได้ถูกต้องตามระเบียบ	3.76	.83	ดี
3.2 ปฏิบัติตนได้ถูกต้องตามกฎระเบียบทุก สถานการณ์	3.71	.64	ดี
3.3 ขออนุญาตก่อนหากมีข้อสงสัยใน กฎระเบียบ	3.95	.80	ดี
ด้านที่ 4 ด้านความซื่อสัตย์สุจริต	4.17	.58	ดี
4.1 ไม่ประพฤติทุจริตทุกกรณี	4.19	.81	ดี
4.2 จะทำตามที่ได้พูดไว้ทุกครั้ง	3.85	.72	ดี
4.3 เคารพในความสามารถของบุคคลอื่น	4.47	.81	ดี
ด้านที่ 5 ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่	3.93	.64	ดี
5.1 รู้หน้าที่ และปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย	3.95	.74	ดี
5.2 จะเลือกปฏิบัติหน้าที่ที่สำคัญต่อส่วนรวม ก่อนส่วนตัว	3.95	.66	ดี
5.3 จะแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีระหว่างปฏิบัติ หน้าที่	3.90	.83	ดี
ด้านที่ 6 ด้านความอดทน	3.63	.40	ดี
6.1 พยายามทำงานแม้พบอุปสรรค	3.71	.46	ดี
6.2 ไม่รู้สึกท้อแท้เบื่อหน่ายกับงาน	3.42	.50	ปานกลาง
6.3 อดทนทำงานต่อไปแม้เป็นงานที่ไม่ถนัด	3.76	.62	ดี
ด้านที่ 7 ด้านความขยันหมั่นเพียร	3.66	.51	ดี
7.1 กระตือรือร้นทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	3.95	.49	ดี
7.2 ใช้เวลาว่างแต่ละวันให้เกิดประโยชน์	3.47	.75	ปานกลาง
7.3 ใช้เวลาว่างที่เหลือช่วยสมาชิกคนอื่น	3.57	.74	ดี
ด้านที่ 8 ด้านการควบคุมตนเอง	3.66	.5	ดี

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา ก่อนการทดลอง	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปล ความหมาย
8.1 ควบคุมสติและอารมณ์ได้ดี	3.76	.62	ดี
8.2 มีความรอบคอบและระมัดระวัง	3.71	.64	ดี
8.3 สามารถควบคุมตนเองในการทำงาน	3.52	.68	ดี
ด้านความมีเหตุผล	3.79	.61	ดี
9.1 การคิดไตร่ตรองด้วยเหตุผล	3.81	.75	ดี
9.2 ฟังความคิดเห็นผู้อื่น	3.76	.62	ดี
9.3 การวางแผนปฏิบัติงาน	3.81	.75	ดี
รวม	3.81	.34	ดี

จากตารางที่ 3 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ประเมินตนเองก่อนเข้าร่วมโครงการฝึกอบรมมีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ดี ($\bar{X}$ =3.81) และพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านอยู่ในเกณฑ์ดีทุกด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}$ =4.03) ด้านความตรงต่อเวลา ($\bar{X}$ =3.61) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X}$ =3.81) ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}$ =3.17) ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ($\bar{X}$ =3.93) ด้านความอดทน ($\bar{X}$ =3.63) ด้านความขยันหมั่นเพียร ($\bar{X}$ =3.66) ด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X}$ =3.66) และด้านความมีเหตุผล ($\bar{X}$ =3.79)

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มทดลองที่นักศึกษาประเมินตนเองหลังการทดลอง (N=21)

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา หลังการทดลอง	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปล ความหมาย
ด้านที่ 1 ความรับผิดชอบ	4.49	.45	ดี
1.1 ดูแลตนเองในการทำงานทุกอย่าง	4.57	.50	ดีมาก
1.2 รับผิดชอบในสิ่งที่ได้ทำทุกครั้ง	4.38	.59	ดี
1.3 ทำกิจการงานให้สำเร็จตามเป้าหมาย	4.52	.60	ดีมาก
ด้านที่ 2 ความตรงต่อเวลา	4.30	.40	ดี
2.1 มาตรงเวลาทุกครั้งที่มีการนัดหมาย	4.23	.43	ดี
2.2 ทำกิจกรรมตามตารางเวลา	4.28	.56	ดี
2.3 ทำงานเสร็จตามกำหนดเวลา	4.38	.66	ดี
ด้านที่ 3 การปฏิบัติตามกฎระเบียบ	4.49	.44	ดี
3.1 แต่งกายได้ถูกต้องตามระเบียบ	4.33	.57	ดี
3.2 ปฏิบัติตนได้ถูกต้องตามกฎระเบียบทุก สถานการณ์	4.47	.68	ดี
3.3 ขออนุญาตก่อนหากมีข้อสงสัยในกฎระเบียบ	4.66	.57	ดีมาก
ด้านที่ 4 ด้านความซื่อสัตย์สุจริต	4.65	.42	ดีมาก
4.1 ไม่ประพฤติทุจริตทุกกรณี	4.66	.48	ดีมาก
4.2 จะทำตามที่ได้พูดไว้ทุกครั้ง	4.52	.68	ดีมาก
4.3 เคารพในความสามารถของบุคคลอื่น	4.76	.43	ดีมาก
ด้านที่ 5 ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่	4.47	.41	ดี
5.1 รู้หน้าที่ และปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย	4.47	.51	ดี
5.2 จะเลือกปฏิบัติหน้าที่ที่สำคัญต่อส่วนรวม ก่อนส่วนตัว	4.42	.59	ดี
5.3 จะแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีระหว่างปฏิบัติ หน้าที่	4.52	.51	ดีมาก

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา หลังการทดลอง	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปล ความหมาย
ด้านที่ 6 ด้านความอดทน	4.30	.48	ดี
6.1 พยายามทำงานแม้พบอุปสรรค	4.47	.51	ดี
6.2 ไม่รู้สึกท้อแท้เมื่อนำกับงาน	4.04	.59	ดี
6.3 อดทนทำงานต่อไปแม้เป็นงานที่ไม่ถนัด	4.38	.59	ดี
ด้านที่ 7 ด้านความขยันหมั่นเพียร	4.33	.40	ดี
7.1 กระตือรือร้นทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	4.42	.50	ดี
7.2 ใช้เวลาว่างแต่ละวันให้เกิดประโยชน์	4.28	.46	ดี
7.3 ใช้เวลาว่างที่เหลือช่วยสมาชิกคนอื่น	4.28	.64	ดี
ด้านที่ 8 ด้านการควบคุมตนเอง	4.47	.40	ดี
8.1 ควบคุมสติและอารมณ์ได้ดี	4.61	.49	ดีมาก
8.2 มีความรอบคอบและระมัดระวัง	4.23	.62	ดี
8.3 สามารถควบคุมตนเองในการทำงาน	4.57	.50	ดีมาก
ด้านความมีเหตุผล	4.42	.36	ดี
9.1 การคิดไตร่ตรองด้วยเหตุผล	4.33	.48	ดี
9.2 ฟังความคิดเห็นผู้อื่น	4.57	.50	ดีมาก
9.3 การวางแผนปฏิบัติงาน	4.38	.49	ดี
รวม	4.43	.29	ดี

จากตารางที่ 4 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยรวมที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองภายหลังเข้าร่วม โครงการ พัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง มีคะแนนอยู่ในเกณฑ์ดี ($\bar{X}=4.43$) และพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน อยู่ในเกณฑ์ดีมาก รวม 1 ด้าน ได้แก่ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}=4.65$) พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์ดี รวม 7 ด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}=4.49$) ด้านความตรงต่อเวลา ($\bar{X}=4.30$) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X}=4.9$) ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}=4.65$) ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ($\bar{X}=4.47$) ด้านความอดทน ($\bar{X}=4.30$) ด้านความขยันหมั่นเพียร ($\bar{X}=4.33$) ด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X}=4.47$) และด้านความมีเหตุผล ($\bar{X}=4.42$)

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ (N=21)

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา ที่สถานประกอบการต้องการ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปล ความหมาย
ด้านที่ 1 ความรับผิดชอบ	4.60	.37	ดีมาก
1.1 ดูแลตนเองในการทำงานทุกอย่าง	4.57	.51	ดี
1.2 รับผิดชอบในสิ่งที่ได้ทำทุกครั้ง	4.71	.46	ดีมาก
1.3 ทำกิจการงานให้สำเร็จตามเป้าหมาย	4.61	.49	ดีมาก
ด้านที่ 2 ความตรงต่อเวลา	4.27	.32	ดี
2.1 มาตรงเวลาทุกครั้งที่มีการนัดหมาย	4.04	.21	ดี
2.2 ทำกิจกรรมตามตารางเวลา	4.28	.46	ดี
2.3 ทำงานเสร็จตามกำหนดเวลา	4.47	.51	ดี
ด้านที่ 3 การปฏิบัติตามกฎระเบียบ	4.63	.34	ดีมาก
3.1 แต่งกายได้ถูกต้องตามระเบียบ	4.42	.50	ดี
3.2 ปฏิบัติตนได้ถูกต้องตามกฎระเบียบทุก สถานการณ์	4.66	.49	ดีมาก
3.3 ขออนุญาตก่อนหากมีข้อสงสัยในกฎระเบียบ	4.85	.35	ดีมาก
ด้านที่ 4 ด้านความซื่อสัตย์สุจริต	4.68	.44	ดีมาก
4.1 ไม่ประพฤติทุจริตทุกกรณี	4.76	.43	ดีมาก
4.2 จะทำตามที่ได้พูดไว้ทุกครั้ง	4.66	.48	ดีมาก
4.3 เคารพในความสามารถของบุคคลอื่น	4.61	.49	ดีมาก
ด้านที่ 5 ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่	4.57	.46	ดีมาก
5.1 รู้หน้าที่ และปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย	4.52	.51	ดีมาก
5.2 จะเลือกปฏิบัติหน้าที่ที่สำคัญต่อส่วนรวม ก่อนส่วนตัว	4.52	.51	ดีมาก
5.3 จะแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีระหว่างปฏิบัติ หน้าที่	4.66	.48	ดีมาก

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา ที่สถานประกอบการต้องการ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปล ความหมาย
ด้านที่ 6 ด้านความอดทน	4.65	.44	ดีมาก
6.1 พยายามทำงานแม้พบอุปสรรค	4.57	.50	ดีมาก
6.2 ไม่รู้สึกท้อแท้เมื่อนำกับงาน	4.71	.46	ดีมาก
6.3 อดทนทำงานต่อไปแม้เป็นงานที่ไม่ถนัด	4.66	.48	ดีมาก
ด้านที่ 7 ด้านความขยันหมั่นเพียร	4.49	.44	ดี
7.1 กระตือรือร้นทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	4.42	.50	ดี
7.2 ใช้เวลาว่างแต่ละวันให้เกิดประโยชน์	4.61	.49	ดีมาก
7.3 ใช้เวลาว่างที่เหลือช่วยสมาชิกคนอื่น	4.42	.50	ดี
ด้านที่ 8 ด้านการควบคุมตนเอง	4.66	.38	ดีมาก
8.1 ควบคุมสติและอารมณ์ได้ดี	4.85	.35	ดีมาก
8.2 มีความรอบคอบและระมัดระวัง	4.57	.50	ดีมาก
8.3 สามารถควบคุมตนเองในการทำงาน	4.57	.50	ดีมาก
ด้านความมีเหตุผล	4.34	.45	ดี
9.1 การคิดไตร่ตรองด้วยเหตุผล	4.38	.49	ดี
9.2 ฟังความคิดเห็นผู้อื่น	4.33	.48	ดี
9.3 การวางแผนปฏิบัติงาน	4.33	.48	ดี
รวม	4.54	.20	ดีมาก

จากตารางที่ 5 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยรวมตามที่สถานประกอบการต้องการอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ($\bar{X}$ =4.54) ส่วนพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านอยู่ในเกณฑ์ดีมากรวม 6 ด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}$ =4.60) ด้านปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X}$ =4.63) ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}$ =4.68) ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ($\bar{X}$ =4.57) ด้านความอดทน ($\bar{X}$ =4.65) และด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X}$ =4.66) พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์ดี รวม 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความตรงต่อเวลา ($\bar{X}$ =4.27) ด้านความขยันหมั่นเพียร ($\bar{X}$ =4.49) และด้านความมีเหตุผล ($\bar{X}$ =4.34)

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มทดลอง (N=21)

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปล ความหมาย
ด้านที่ 1 ความรับผิดชอบ	4.54	.55	ดีมาก
1.1 ดูแลตนเองในการทำงานทุกอย่าง	4.33	.73	ดี
1.2 รับผิดชอบในสิ่งที่ได้ทำทุกครั้ง	4.52	.60	ดีมาก
1.3 ทำกิจการงานให้สำเร็จตามเป้าหมาย	4.76	.53	ดีมาก
ด้านที่ 2 ความตรงต่อเวลา	4.38	.64	ดี
2.1 มาตรงเวลาทุกครั้งที่มีการนัดหมาย	4.09	.62	ดี
2.2 ทำกิจกรรมตามตารางเวลา	4.38	.74	ดี
2.3 ทำงานเสร็จตามกำหนดเวลา	4.66	.73	ดีมาก
ด้านที่ 3 การปฏิบัติตามกฎระเบียบ	4.69	.56	ดีมาก
3.1 แต่งกายได้ถูกต้องตามระเบียบ	4.61	.49	ดีมาก
3.2 ปฏิบัติตนได้ถูกต้องตามกฎระเบียบทุก สถานการณ์	4.71	.71	ดีมาก
3.3 ขออนุญาตก่อนหากมีข้อสงสัยในกฎระเบียบ	4.76	.70	ดีมาก
ด้านที่ 4 ด้านความซื่อสัตย์สุจริต	4.86	.37	ดีมาก
4.1 ไม่ประพฤติทุจริตทุกกรณี	4.90	.30	ดีมาก
4.2 จะทำตามที่ได้พูดไว้ทุกครั้ง	4.81	.51	ดีมาก
4.3 เคารพในความสามารถของบุคคลอื่น	4.85	.35	ดีมาก
ด้านที่ 5 ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่	4.71	.59	ดีมาก
5.1 รู้หน้าที่ และปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย	4.66	.73	ดีมาก
5.2 จะเลือกปฏิบัติหน้าที่ที่สำคัญต่อส่วนรวม ก่อนส่วนตัว	4.71	.56	ดีมาก
5.3 จะแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีระหว่างปฏิบัติ หน้าที่	4.76	.53	ดีมาก

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปล ความหมาย
ด้านที่ 6 ด้านความอดทน	4.63	.51	ดีมาก
6.1 พยายามทำงานแม้พบอุปสรรค	4.66	.57	ดีมาก
6.2 ไม่รู้สึกท้อแท้เมื่อหนำกับงาน	4.47	.60	ดี
6.3 อดทนทำงานต่อไปแม้เป็นงานที่ไม่ถนัด	4.76	.53	ดีมาก
ด้านที่ 7 ด้านความขยันหมั่นเพียร	4.71	.68	ดีมาก
7.1 กระตือรือร้นทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	4.66	.73	ดีมาก
7.2 ใช้เวลาว่างแต่ละวันให้เกิดประโยชน์	4.71	.71	ดีมาก
7.3 ใช้เวลาว่างที่เหลือช่วยสมาชิกคนอื่น	4.76	.70	ดีมาก
ด้านที่ 8 ด้านการควบคุมตนเอง	4.74	.48	ดีมาก
8.1 ควบคุมสติและอารมณ์ได้ดี	4.76	.53	ดีมาก
8.2 มีความรอบคอบและระมัดระวัง	4.76	.53	ดีมาก
8.3 สามารถควบคุมตนเองในการทำงาน	4.71	.56	ดีมาก
ด้านความมีเหตุผล	4.46	.61	ดี
9.1 การคิดใคร่ครวญด้วยเหตุผล	4.47	.60	ดี
9.2 ฟังความคิดเห็นผู้อื่น	4.52	.75	ดีมาก
9.3 การวางแผนปฏิบัติงาน	4.38	.66	ดี
รวม	4.63	.50	ดีมาก

จากตารางที่ 6 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่สถานประกอบการประเมิน นักศึกษากลุ่มทดลองหลังฝึกงาน มีคะแนนอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ($\bar{X}=4.63$) ส่วนพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน อยู่ในเกณฑ์ดีมาก รวม 7 ด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}=4.54$) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X}=4.69$) ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}=4.85$) ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ($\bar{X}=4.71$) ด้านความอดทน ($\bar{X}=4.63$) ด้านความขยันหมั่นเพียร ($\bar{X}=4.71$) และด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X}=4.74$) พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์ดี รวม 2 ด้าน ได้แก่ ด้านความตรงต่อเวลา ($\bar{X}=4.38$) และด้านความมีเหตุผล ($\bar{X}=4.46$)

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มควบคุมประเมินตนเอง (N=21)

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปล ความหมาย
ด้านที่ 1 ความรับผิดชอบ	3.95	.43	ดี
1.1 ดูแลตนเองในการทำงานทุกอย่าง	3.71	.56	ดี
1.2 รับผิดชอบในสิ่งที่ได้ทำทุกครั้ง	3.90	.62	ดี
1.3 ทำกิจการงานให้สำเร็จตามเป้าหมาย	4.23	.53	ดี
ด้านที่ 2 ความตรงต่อเวลา	3.63	.49	ดี
2.1 มาตรฐานเวลาทุกครั้งที่มีการนัดหมาย	3.61	.66	ดี
2.2 ทำกิจกรรมตามตารางเวลา	3.57	.59	ดี
2.3 ทำงานเสร็จตามกำหนดเวลา	3.71	.64	ดี
ด้านที่ 3 การปฏิบัติตามกฎระเบียบ	4.01	.58	ดี
3.1 แต่งกายได้ถูกต้องตามระเบียบ	4.09	.62	ดี
3.2 ปฏิบัติตนได้ถูกต้องตามกฎระเบียบทุก สถานการณ์	3.95	.86	ดี
3.3 ขออนุญาตก่อนหากมีข้อสงสัยในกฎระเบียบ	4.00	.63	ดี
ด้านที่ 4 ด้านความซื่อสัตย์สุจริต			
4.1 ไม่ประพฤติทุจริตทุกกรณี	4.12	.46	ดี
4.2 จะทำตามที่ได้พูดไว้ทุกครั้ง	4.09	.76	ดี
4.3 เคารพในความสามารถของบุคคลอื่น	4.04	.66	ดี
ด้านที่ 5 ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่	4.23	.53	ดี
5.1 รู้หน้าที่ และปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย	3.81	.42	ดี
5.2 จะเลือกปฏิบัติหน้าที่ที่สำคัญต่อส่วนรวม ก่อนส่วนตัว	3.81	.51	ดี
	3.85	.57	ดี
5.3 จะแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีระหว่างปฏิบัติ หน้าที่	3.76	.62	ดี

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปล ความหมาย
ด้านที่ 6 ด้านความอดทน	3.60	.47	ดี
6.1 พยายามทำงานแม้พบอุปสรรค	3.81	.51	ดี
6.2 ไม่รู้สึกท้อแท้เมื่อนำยกับงาน	3.33	.65	ปานกลาง
6.3 อดทนทำงานต่อไปแม้เป็นงานที่ไม่ถนัด	3.66	.65	ดี
ด้านที่ 7 ด้านความขยันหมั่นเพียร	3.76	.62	ดี
7.1 กระตือรือร้นทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	3.95	.74	ดี
7.2 ใช้เวลาว่างแต่ละวันให้เกิดประโยชน์	3.61	.80	ดี
7.3 ใช้เวลาว่างที่เหลือช่วยสมาชิกคนอื่น	3.71	.56	ดี
ด้านที่ 8 ด้านการควบคุมตนเอง	3.84	.45	ดี
8.1 ควบคุมสติและอารมณ์ได้ดี	4.00	.63	ดี
8.2 มีความรอบคอบและระมัดระวัง	3.71	.64	ดี
8.3 สามารถควบคุมตนเองในการทำงาน	3.81	.40	ดี
ด้านความมีเหตุผล	3.76	.42	ดี
9.1 การคิดไตร่ตรองด้วยเหตุผล	3.81	.60	ดี
9.2 ฟังความคิดเห็นผู้อื่น	3.61	.49	ดี
9.3 การวางแผนปฏิบัติงาน	3.85	.65	ดี
รวม	3.83	.42	ดี

จากตารางที่ 7 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่นักศึกษากลุ่มควบคุมประเมินตนเอง มีคะแนนอยู่ในเกณฑ์ดีทุกด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}$ =3.95) ด้านความตรงต่อเวลา ($\bar{X}$ =3.63) ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}$ =4.12) ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ($\bar{X}$ =3.81) ด้านความอดทน ($\bar{X}$ =3.60) ด้านความขยันหมั่นเพียร ($\bar{X}$ =3.76) ด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X}$ =3.84) และด้านความมีเหตุผล ($\bar{X}$ =3.76)

ตารางที่ 8 พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มควบคุม (N=21)

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปล ความหมาย
ด้านที่ 1 ความรับผิดชอบ	3.92	.54	ดี
1.1 ดูแลตนเองในการทำงานทุกอย่าง	3.71	.84	ดี
1.2 รับผิดชอบในสิ่งที่ได้ทำทุกครั้ง	3.85	.57	ดี
1.3 ทำกิจการงานให้สำเร็จตามเป้าหมาย	4.19	.60	ดี
ด้านที่ 2 ความตรงต่อเวลา	3.71	.66	ดี
2.1 มาตรงเวลาทุกครั้งที่มีการนัดหมาย	3.57	.59	ดี
2.2 ทำกิจกรรมตามตารางเวลา	3.66	.96	ดี
2.3 ทำงานเสร็จตามกำหนดเวลา	3.90	.62	ดี
ด้านที่ 3 การปฏิบัติตามกฎระเบียบ	3.98	.58	ดี
3.1 แต่งกายได้ถูกต้องตามระเบียบ	4.04	.80	ดี
3.2 ปฏิบัติตนได้ถูกต้องตามกฎระเบียบทุก สถานการณ์	3.85	.57	ดี
3.3 ขออนุญาตก่อนหากมีข้อสงสัยใน กฎระเบียบ	4.04	.66	ดี
ด้านที่ 4 ด้านความซื่อสัตย์สุจริต	4.01	.67	ดี
4.1 ไม่ประพฤติทุจริตทุกกรณี	4.09	.76	ดี
4.2 จะทำตามที่ได้พูดไว้ทุกครั้ง	3.85	.72	ดี
4.3 เคารพในความสามารถของบุคคลอื่น	4.09	.83	ดี
ด้านที่ 5 ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่	4.03	.45	ดี
5.1 รู้หน้าที่ และปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย	4.14	.57	ดี
5.2 จะเลือกปฏิบัติหน้าที่ที่สำคัญต่อส่วนรวม ก่อนส่วนตัว	4.04	.38	ดี
5.3 จะแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีระหว่างปฏิบัติ หน้าที่	3.90	.62	ดี

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (S.D.)	การแปล ความหมาย
ด้านที่ 6 ด้านความอดทน	3.77	.63	ดี
6.1 พยายามทำงานแม้พบอุปสรรค	3.76	.70	ดี
6.2 ไม่รู้สึกท้อแท้เมื่อนำ้งาน	3.61	.74	ดี
6.3 อดทนทำงานต่อไปแม้เป็นงานที่ไม่ถนัด	3.95	.74	ดี
ด้านที่ 7 ด้านความขยันหมั่นเพียร	3.81	.70	ดี
7.1 กระตือรือร้นทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมาย	3.81	.75	ดี
7.2 ใช้เวลาว่างแต่ละวันให้เกิดประโยชน์	3.66	.79	ดี
7.3 ใช้เวลาว่างที่เหลือช่วยสมาชิกคนอื่น	3.95	.80	ดี
ด้านที่ 8 ด้านการควบคุมตนเอง	3.42	.39	ปานกลาง
8.1 ควบคุมสติและอารมณ์ได้ดี	3.85	.57	ดี
8.2 มีความรอบคอบและระมัดระวัง	3.28	.46	ปานกลาง
8.3 สามารถควบคุมตนเองในการทำงาน	3.14	.47	ดี
ด้านความมีเหตุผล	3.88	.45	ดี
9.1 การคิดไตร่ตรองด้วยเหตุผล	4.04	.66	ดี
9.2 ฟังความคิดเห็นผู้อื่น	3.85	.65	ดี
9.3 การวางแผนปฏิบัติงาน	3.76	.53	ดี
รวม	3.84	.47	ดี

จากตารางที่ 8 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยรวมที่สถานประกอบการประเมิน นักศึกษากลุ่มควบคุม มีคะแนนอยู่ในเกณฑ์ดี ($\bar{X}$ =3.84) ส่วนพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน อยู่ในเกณฑ์ดี รวม 8 ด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}$ =3.92) ด้านความตรงต่อเวลา ($\bar{X}$ =3.71) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X}$ =3.98) ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}$ =4.01) ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ($\bar{X}$ =4.03) ด้านความอดทน ($\bar{X}$ =3.77) ด้านความขยันหมั่นเพียร ($\bar{X}$ =3.81) และด้านความมีเหตุผล ($\bar{X}$ =3.88) พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง รวม 1 ด้าน ได้แก่ ด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X}$ =3.42)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย โดยสถิติทดสอบที่ (t-test) แบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกันและแบบสองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย ปรากฏดังตารางที่ 9-18

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองก่อนและหลังเข้าร่วมโครงการ พัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

พฤติกรรมโดยรวม	ก่อนการทดลอง (N=21)		หลังการทดลอง (N=21)		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง รวม 9 ด้าน	3.81	.34	4.43	.29	6.24**	.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 9 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยโดยรวมที่นักศึกษาประเมินตนเองก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยเข้าร่วมโครงการ พัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยวิธีการฝึกอบรมและการปฏิบัติกิจกรรม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่นักศึกษาประเมินตนเอง ก่อนการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดี ($\bar{X}=3.81$) และหลังการทดลองอยู่ในเกณฑ์ดี โดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเพิ่มขึ้น ($\bar{X}=4.43$)

ผลการทดลองสรุปได้ว่า นักศึกษาประเมินตนเองว่า มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยรวมดีขึ้นอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\bar{X}=3.81$ และ $\bar{X}=4.43$), $t=6.24$, $p=.00$

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่นักศึกษาประเมินตนเองก่อนและหลังการทดลอง

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน	ก่อนการทดลอง (N=21)		หลังการทดลอง (N=21)		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านความรับผิดชอบ	4.03	.27	4.49	.45	3.96**	.00
2. ด้านความตรงต่อเวลา	3.61	.45	4.30	.40	5.15**	.00
3. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ	3.80	.59	4.49	.44	4.23**	.00
4. ด้านความซื่อสัตย์สุจริต	4.17	.58	4.65	.42	3.02**	.00
5. ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่	3.93	.64	4.47	.41	3.22**	.00
6. ด้านความอดทน	3.63	.40	4.30	.48	4.84**	.00
7. ด้านความขยันหมั่นเพียร	3.66	.51	4.33	.40	4.64**	.00
8. ด้านการควบคุมตนเอง	3.66	.54	4.47	.40	5.46**	.00
9. ด้านความมีเหตุผล	3.79	.61	4.42	.36	4.09**	.00

** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 10 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่นักศึกษาประเมินตนเอง ก่อนการทดลอง และหลังการทดลองโดยการเข้าร่วมโครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยวิธีการฝึกอบรมและการปฏิบัติกิจกรรมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน ที่นักศึกษาประเมินตนเองก่อนการทดลองอยู่ระดับดี รวม 9 ด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}=4.03$) ด้านความตรงเวลา ($\bar{X}=3.61$) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X}=3.80$) ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}=4.17$) ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ($\bar{X}=3.93$) ด้านความอดทน ($\bar{X}=3.63$) ด้านความขยันหมั่นเพียร ($\bar{X}=3.66$) ด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X}=3.66$) และด้านความมีเหตุผล ($\bar{X}=3.79$)

นักศึกษาประเมินตนเองหลังการทดลองอยู่ในระดับดีมาก รวม 1 ด้าน ได้แก่ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}=4.65$) และระดับดี รวม 8 ด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}=4.49$) ด้านความตรงต่อเวลา ($\bar{X}=4.30$) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X}=4.49$) ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ($\bar{X}=4.47$) ด้าน

ความอดทน ($\bar{X}=4.30$) ด้านความขยันหมั่นเพียร ($\bar{X}=4.33$) ด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X}=4.47$) และด้านความมีเหตุผล ($\bar{X}=4.42$)

ผลการทดลองสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองหลังเข้าร่วมโครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองดีขึ้นทุกด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมก่อนการทดลองของนักศึกษา กับ พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	นักศึกษากลุ่มทดลอง ประเมินตนเอง ก่อนการทดลอง (N=21)		สถานประกอบการ (N=21)		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
พฤติกรรมโดยรวม 9 ด้าน	3.81	.34	4.54	.20	8.28**	.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

จากตารางที่ 11 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยรวมก่อนการทดลองกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ก่อนการทดลองนักศึกษาประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมต่ำกว่า ความต้องการของสถานประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\bar{X}=3.81$ และ $\bar{X}=4.54$, $t=8.28$, $p=.00$)

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองก่อนการทดลองกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน	ก่อนการทดลอง (N=21)		หลังการทดลอง (N=21)		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านความรับผิดชอบ	4.03	.27	4.60	.37	5.62**	.00
2. ด้านความตรงต่อเวลา	3.61	.45	4.27	.32	5.36**	.00
3. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ	3.80	.59	4.36	.34	5.51**	.00
4. ด้านความซื่อสัตย์สุจริต	4.17	.58	4.68	.44	3.18**	.00
5. ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่	3.93	.64	4.57	.46	3.66**	.00
6. ด้านความอดทน	3.63	.40	4.65	.44	7.76**	.00
7. ด้านความขยันหมั่นเพียร	3.66	.51	4.49	.44	5.56**	.00
8. ด้านการควบคุมตนเอง	3.66	.54	4.66	.38	6.87**	.00
9. ด้านความมีเหตุผล	3.79	.61	4.34	.45	3.35**	.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 12 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่นักศึกษาประเมินตนเองก่อนการทดลอง กับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่นักศึกษาประเมินตนเองต่ำกว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการในทุกด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}=4.03$ และ $\bar{X}=4.60$, $t=5.62$, $p=.00$) ด้านความตรงต่อเวลา ($\bar{X}=3.61$ และ $\bar{X}=4.27$, $t=5.36$, $p=.00$) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X}=3.80$ และ $\bar{X}=4.36$, $t=5.51$, $p=.00$) ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}=4.17$ และ $\bar{X}=4.68$, $t=3.18$, $p=.00$) ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ($\bar{X}=3.93$ และ $\bar{X}=4.57$, $t=3.66$, $p=.00$) ด้านความอดทน ($\bar{X}=3.63$ และ $\bar{X}=4.65$, $t=7.76$, $p=.00$) ด้านความขยันหมั่นเพียร ($\bar{X}=3.66$ และ $\bar{X}=4.49$, $t=5.56$, $p=.00$) ด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X}=3.66$ และ $\bar{X}=4.66$, $t=6.87$, $p=.00$) และด้านความมีเหตุผล ($\bar{X}=3.79$ และ $\bar{X}=4.34$, $t=3.35$, $p=.00$) ผลการทดลองแสดงให้เห็นว่า ก่อนการทดลองนักศึกษากลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองทุกด้าน ต่ำกว่าความต้องการของสถานประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 13 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเอง
หลังการทดลองกับนักศึกษากลุ่มควบคุมประเมินตนเอง

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยรวม	นักศึกษากลุ่มทดลอง ประเมินตนเอง หลังการทดลอง		นักศึกษากลุ่มควบคุม ประเมินตนเอง		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง รวม 9 ด้าน	4.43	.29	3.83	.36	5.83**	.00

** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 13 พบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองหลังการทดลองกับค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มควบคุมประเมินตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ผลการประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาหลังการทดลองสูงกว่าผลการประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มควบคุม ($\bar{X}=4.43$ และ $\bar{X}=3.83$, $t=5.83$, $p=.00$)

ตารางที่ 14 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเอง
หลังการทดลองกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มควบคุมประเมินตนเอง

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน	นักศึกษากลุ่ม ทดลองประเมิน ตนเอง		นักศึกษากลุ่ม ทดลองประเมิน ตนเอง		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านความรับผิดชอบ	4.49	.45	3.95	.43	3.92**	.00
2. ด้านความตรงต่อเวลา	4.30	.40	3.63	.49	4.78**	.00
3. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ	4.49	.44	4.01	.58	2.99**	.00
4. ด้านความซื่อสัตย์สุจริต	4.65	.42	4.12	.46	3.80**	.00
5. ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่	4.47	.41	3.80	.42	5.11**	.00
6. ด้านความอดทน	4.30	.48	3.60	.47	4.71**	.00
7. ด้านความขยันหมั่นเพียร	4.33	.40	3.76	.62	3.51**	.00
8. ด้านการควบคุมตนเอง	4.47	.40	3.84	.45	4.79**	.00
9. ด้านความมีเหตุผล	4.42	.36	3.76	.42	5.45**	.00

** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 14 พบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่นักศึกษากลุ่มควบคุมประเมินตนเองหลังการทดลองแตกต่างจากค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มควบคุมประเมินตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ ผลการประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาหลังการทดลองสูงกว่าผลการประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มควบคุมในทุกด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}=4.49$ และ 3.95, $t=3.92$, $p=.00$) ด้านความตรงต่อเวลา ($\bar{X}=4.30$ และ 3.63, $t=4.78$, $p=.00$) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X}=4.49$ และ 4.01, $t=2.99$, $p=.00$) ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}=4.65$ และ 4.12, $t=3.80$, $p=.00$) ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ($\bar{X}=4.47$ และ 3.80, $t=5.11$, $p=.00$) ด้านความอดทน ($\bar{X}=4.30$ และ 3.60, $t=4.71$, $p=.00$) ด้านความขยันหมั่นเพียร ($\bar{X}=4.33$ และ 3.76, $t=3.51$, $p=.00$) ด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X}=4.47$ และ 3.84, $t=4.79$, $p=.00$) และด้านความมีเหตุผล ($\bar{X}=4.42$ และ 3.76, $t=5.45$, $p=.00$)

ตารางที่ 15 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษา
กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	สถานประกอบการ ประเมินนักศึกษากลุ่ม ทดลอง (N=21)		สถานประกอบการ ประเมินนักศึกษากลุ่ม ควบคุม (N=21)		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
พฤติกรรมโดยรวม 9 ด้าน	4.63	.50	3.84	.47	5.29**	.00

** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 15 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่สถานประกอบการประเมิน
นักศึกษากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ
พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่ม
ควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\bar{X}=4.63$ และ 3.84, $t=5.29$, $p=.00$)

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษา
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน	นักศึกษากลุ่ม ทดลองประเมิน ตนเอง		นักศึกษากลุ่ม ทดลองประเมิน ตนเอง		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านความรับผิดชอบ	4.53	.55	3.92	.54	3.92**	.00
2. ด้านความตรงต่อเวลา	4.38	.64	3.71	.66	4.78**	.00
3. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ	4.69	.56	3.98	.58	2.99**	.00
4. ด้านความซื่อสัตย์สุจริต	4.85	.37	4.01	.67	3.80**	.00
5. ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่	4.71	.59	4.03	.45	5.11**	.00
6. ด้านความอดทน	4.63	.51	3.77	.63	4.71**	.00
7. ด้านความขยันหมั่นเพียร	4.71	.68	3.80	.70	3.51**	.00
8. ด้านการควบคุมตนเอง	4.74	.48	3.42	.39	4.79**	.00
9. ด้านความมีเหตุผล	4.46	.61	3.88	.45	5.45**	.00

** แสดงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 16 พบว่า ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษาฝึกงานกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม รวม 9 ด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}=4.53$ และ $\bar{X}=3.92$, $t=3.65$, $p=.00$) ด้านความตรงต่อเวลา ($\bar{X}=4.38$ และ $\bar{X}=3.71$, $t=3.29$, $p=.00$) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X}=4.69$ และ $\bar{X}=3.98$, $t=4.03$, $p=.00$) ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}=4.85$ และ $\bar{X}=4.01$, $t=4.97$, $p=.00$) ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ($\bar{X}=4.71$ และ $\bar{X}=4.03$, $t=4.19$, $p=.00$) ด้านความอดทน ($\bar{X}=4.63$ และ $\bar{X}=3.77$, $t=4.80$, $p=.00$) ด้านความขยันหมั่นเพียร ($\bar{X}=4.71$ และ $\bar{X}=3.80$, $t=4.22$, $p=.00$) ด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X}=4.74$ และ $\bar{X}=3.42$, $t=9.67$, $p=.00$) และด้านความมีเหตุผล ($\bar{X}=4.46$ และ $\bar{X}=3.88$, $t=3.42$, $p=.00$) ผลการทดลองสรุปได้ว่า สถานประกอบการประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านทุกด้านของนักศึกษากลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 17 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่สถานประกอบการต้องการกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มทดลอง

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง	พฤติกรรมความมีวินัย ในตนเองที่สถาน ประกอบการต้องการ (N=21)		สถานประกอบการ ประเมินนักศึกษา ฝึกงานกลุ่มทดลอง (N=21)		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง รวม 9 ด้าน	4.54	.20	4.63	.50	3.77**	.00

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 17 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่สถานประกอบการต้องการกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาฝึกงานกลุ่มทดลองที่ประเมินโดยสถานประกอบการไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\bar{X}=4.54$ และ $\bar{X}=4.63$, $t=3.77$, $p=.00$) นั่นคือ พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่สถานประกอบการต้องการมีความสอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 18 เปรียบเทียบพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่สถานประกอบการต้องการกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มทดลอง (N=21)

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน	พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ (N=21)		สถานประกอบการประเมินนักศึกษาฝึกงานกลุ่มทดลอง (N=21)		t	p
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
1. ด้านความรับผิดชอบ	4.60	.37	4.53	.55	3.44**	.00
2. ด้านความตรงต่อเวลา	4.26	.32	4.38	.64	3.71**	.00
3. ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ	4.63	.34	4.69	.56	3.44**	.00
4. ด้านความซื่อสัตย์สุจริต	4.68	.44	4.85	.37	3.38**	.00
5. ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่	4.57	.46	4.71	.59	3.87**	.00
6. ด้านความอดทน	4.65	.44	4.63	.51	4.11**	.00
7. ด้านความขยันหมั่นเพียร	4.49	.44	4.71	.68	3.25**	.00
8. ด้านการควบคุมตนเอง	4.66	.38	4.74	.48	3.59**	.00
9. ด้านความมีเหตุผล	4.34	.45	4.46	.61	4.66**	.00

** อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 18 พบว่า พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่สถานประกอบการต้องการกับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มทดลองไม่แตกต่างกัน หรือมีความสอดคล้องกันทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ($\bar{X}=4.60$ และ $\bar{X}=4.53$, $t=3.44$, $p=.00$) ด้านความตรงต่อเวลา ($\bar{X}=4.26$ และ $\bar{X}=4.38$, $t=3.71$, $p=.00$) ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ($\bar{X}=4.63$ และ $\bar{X}=4.69$, $t=3.44$, $p=.00$) ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ($\bar{X}=4.68$ และ $\bar{X}=4.85$, $t=3.38$, $p=.00$) ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ($\bar{X}=4.57$ และ $\bar{X}=4.71$, $t=3.87$, $p=.00$) ด้านความอดทน ($\bar{X}=4.65$ และ $\bar{X}=4.63$, $t=4.11$, $p=.00$) ด้านความขยันหมั่นเพียร ($\bar{X}=4.49$ และ $\bar{X}=4.71$, $t=3.25$, $p=.00$) ด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X}=4.66$ และ $\bar{X}=4.74$, $t=3.59$, $p=.00$) และด้านความมีเหตุผล ($\bar{X}=4.34$ และ $\bar{X}=4.46$, $t=4.66$, $p=.00$) ผลการทดลองสรุปได้ว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านทุกด้านสอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เรื่อง “การพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของนักศึกษาตามความต้องการของสถานประกอบการ” โดยผู้วิจัยจะอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานการวิจัยที่ 1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษาประเมินตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษา โดยสถิติทดสอบที (t-test) สองกลุ่ม ไม่เป็นอิสระต่อกัน พบว่า ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษาประเมินตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมทั้งนักศึกษาประเมินตนเองก่อนการทดลอง (ก่อนเข้าร่วม โครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง) เพิ่มขึ้นจาก 3.81 คะแนน ก่อนการทดลองมาเป็น 4.43 คะแนน ระยะเวลาหลังการทดลอง ส่วนพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน นักศึกษาประเมินตนเองเพิ่มขึ้นในทุกด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านความตรงต่อเวลา ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ด้านความอดทน ด้านความขยันหมั่นเพียร ด้านการควบคุมตนเอง และด้านความมีเหตุผล การที่นักศึกษาประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองสูงขึ้นนั้น สืบเกิดได้จากขณะฝึกอบรมและการปฏิบัติกิจกรรม นักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองมีความตั้งใจและให้ความร่วมมือในการฝึกอบรมทั้งภาคทฤษฎีและการทำกิจกรรมภาคปฏิบัติอย่างดี ทั้งนี้จะเป็นเพราะนักศึกษาที่เข้าร่วมโครงการในครั้งนี้เป็นผู้ที่สมัครใจเข้าร่วมโครงการ จึงมีผลทำให้นักศึกษาได้ตระหนักถึงความสำคัญและลงมือปฏิบัติเพื่อให้ตนเองเกิดการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง จึงทำให้นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 “เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาก่อนการทดลองต่ำกว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการทดสอบสมมติฐาน โดยวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย โดยสถิติทดสอบที (t-test) สองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน พบว่าผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษาประเมินตนเองก่อนการทดลอง (ก่อนเข้าโครงการพัฒนา

พฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง) ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษาประเมินตนเองก่อนการทดลองโดยรวมมีค่าเฉลี่ย 3.81 คะแนน และค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการมีค่าเฉลี่ย 4.54 คะแนน พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่นักศึกษาประเมินตนเองก่อนการทดลองมีค่าน้อยกว่าความต้องการของสถานประกอบการทุกด้านนั้น เนื่องจากนักศึกษากลุ่มทดลองยังไม่ได้รับความรู้และประสบการณ์การปรับปรุงและพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองจากโครงการฝึกอบรม และการร่วมปฏิบัติกิจกรรมการวิเคราะห์ตนเอง การเตือนตนเอง จึงเป็นเหตุให้คะแนนการประเมินตนเองก่อนการทดลองต่ำกว่าความต้องการของสถานประกอบการ

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 “เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมที่นักศึกษาประเมินตนเองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05”

จากการทดสอบสมมติฐาน โดยวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยสถิติทดสอบที (t-test) สองกลุ่มเป็นอิสระต่อกัน พบว่าผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองหลังการทดลอง สูงกว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มควบคุมประเมินตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย 4.43 คะแนน และค่าเฉลี่ยที่นักศึกษากลุ่มควบคุมประเมินตนเองโดยรวม 3.81 คะแนน ส่วนพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองมากกว่ากลุ่มควบคุมทุกด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านความตรงต่อเวลา ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ด้านความอดทน ด้านความขยันหมั่นเพียร ด้านการควบคุมตนเอง และด้านความมีเหตุผลการที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองหลังการทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอาจเป็นเพราะว่านักศึกษาได้รับความรู้และการฝึกปฏิบัติกิจกรรมเกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองหลายด้าน จึงเป็นผลทำให้ประเมินพฤติกรรมตนเองสูงขึ้น

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 “เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมที่ประเมินโดยสถานประกอบการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการทดสอบสมมติฐานโดยการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยสถิติทดสอบที (t-test) สองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน พบว่า ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมิน นักศึกษากลุ่มทดลองสูงกว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมิน นักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ประเมินโดยสถานประกอบการมีค่าเฉลี่ย 4.63 คะแนน ส่วนพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมของนักศึกษากลุ่มควบคุมที่ประเมิน โดยสถานประกอบการมีค่าเฉลี่ย 3.84 คะแนน ส่วนพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านนักศึกษากลุ่มทดลองมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่ประเมินโดยสถานประกอบการสูงกว่ากลุ่มควบคุมทุกด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านความตรงต่อเวลา ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ด้านความอดทน ด้านความขยันหมั่นเพียร ด้านการควบคุมตนเอง และด้านความมีเหตุผล การที่นักศึกษากลุ่มทดลองได้รับการประเมินคะแนนที่สูงกว่ากลุ่มควบคุม อาจเป็นผลมาจากการได้เข้าร่วมโครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง จึงทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ที่จะพัฒนาพฤติกรรมของตนเองได้เพิ่มมากขึ้น ประกอบกับการได้ทำกิจกรรมการเขียนวิเคราะห์พฤติกรรมของตนเองเป็นเวลา 10 สัปดาห์ ทำให้นักศึกษากลุ่มทดลองได้พัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองตลอดเวลา จึงจะเกิดผลดีที่ช่วยส่งเสริมให้มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของน้อย ศิริโชติ (2523 : 8-11 และพัชรวิษณุ กิตติ, 2543 : 483) ว่า การฝึกอบรมเป็นกรรมวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลได้มีโอกาสพัฒนาท่าที พฤติกรรม บุคลิกภาพ ความเชื่อมั่นในตนเอง มีความพร้อมในการปฏิบัติงาน กล้าเผชิญอุปสรรค ปัญหาสามารถตัดสินใจได้คล่องแคล่วมากยิ่งขึ้น และการฝึกอบรมจะช่วยให้การปฏิบัติงานเฉพาะอย่างได้ประสิทธิผล และประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

สมมติฐานการวิจัย ข้อที่ 5 “เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการกับค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการทดสอบสมมติฐาน โดยการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยสถิติทดสอบที (t-test) สองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน พบว่า ผลการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ซึ่งค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการกับค่าเฉลี่ยที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการมีค่าเฉลี่ยโดยรวม

4.54 คะแนน และค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มทดลองที่ประเมินโดยสถานประกอบการมีค่าเฉลี่ย 4.63 คะแนน เมื่อพิจารณาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน พบว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ มีความสอดคล้องกับค่าเฉลี่ยที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มทดลอง ซึ่งสนับสนุนสมมติฐานการวิจัยในข้อนี้ แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านดีขึ้น สอดคล้องกับความต้องการของสถานประกอบการ นั่นคือ นักศึกษากลุ่มทดลองหลังจากการเข้าร่วมโครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยวิธีการฝึกอบรม และการปฏิบัติกิจกรรมด้านความคิดเชิงวิเคราะห์พฤติกรรมของตนเองและการรู้จักตัวเอง จึงมีผลทำให้นักศึกษามีคุณธรรม ยึดเหนี่ยว และช่วยยับยั้งมิให้ทำสิ่งไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของดวงเดือน พันธุมนาวิน (2523 : 3) ว่าพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเป็นหัวใจของการแสดงออกซึ่งคุณธรรม เนื่องจากสามารถควบคุมตนเองได้ สามารถทำความดีด้วยตนเองและมีความกังวลเมื่อจะทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ซึ่งจะช่วยยับยั้งและป้องกันไม่ให้บุคคลกระทำความผิด

ผลการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองดีขึ้นหลังจากการเข้าร่วมโครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยวิธีการฝึกอบรม และการปฏิบัติกิจกรรมด้านการใช้ความคิด ซึ่งจะช่วยให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ทางปัญญา และการคิดวิเคราะห์เกี่ยวกับตนเองในทางที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมไปในแนวทางที่ดีขึ้นในด้านท่าที ทักษะ ทักษะการรับรู้กับบทบาทหน้าที่ของตน การรู้จักควบคุมตนเอง ความตรงต่อเวลา ความขยันหมั่นเพียร ความอดทน ความมีเหตุผล และพฤติกรรมโดยรวม ซึ่งจะนำไปช่วยส่งเสริมการปฏิบัติงาน การดำเนินชีวิตประจำวัน และการประกอบอาชีพด้วยสมรรถนะที่สูงในสถานประกอบการต่อไป

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของนักศึกษาตามความต้องการของสถานประกอบการ มีรายละเอียดผลสรุปการวิจัย ดังนี้

1. วัตถุประสงค์การวิจัย

1.1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองเพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

1.2 เพื่อเปรียบเทียบผลการฝึกอบรมและการจัดกิจกรรมที่มีต่อพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการปฏิบัติงานของนักศึกษาก่อน และหลังการทดลอง

1.3 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนนความต้องการกับคะแนนความพึงพอใจของสถานประกอบการที่มีต่อพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองในการปฏิบัติงานของนักศึกษา

2. สมมติฐานการวิจัย

2.1 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษาประเมินตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษาก่อนการทดลองต่ำกว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.3 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่นักศึกษาประเมินตนเองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนักศึกษากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมประเมินโดยสถานประกอบการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ กับค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มทดลองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. กลุ่มตัวอย่าง

3.1 นักศึกษาที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 สาขาเทคโนโลยีเครื่องเรือน คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีราชภัฏนครราชสีมา ซึ่งกำลังเข้าฝึกปฏิบัติงานในสถานประกอบการ จำนวน 42 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 21 คน กลุ่มควบคุม 21 คน

3.2 ผู้ควบคุมดูแลนักศึกษาฝึกงานในสถานประกอบการและทำหน้าที่ประเมินนักศึกษาฝึกงาน รวม 21 ราย

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สร้างโดยผู้วิจัย จำนวน 4 ฉบับ ได้แก่

4.1 แบบสอบถามคุณลักษณะพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ มีจำนวน 27 ข้อ มีระดับการประเมิน 5 ระดับ โดยได้รับตรวจโดยผู้เชี่ยวชาญ และมีค่าความเชื่อมั่น 0.96

4.2 แบบสอบถามพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษาประเมินตนเอง มีจำนวน 27 ข้อ มีระดับการประเมิน 5 ระดับ โดยได้รับการตรวจโดยผู้เชี่ยวชาญ และมีค่าความเชื่อมั่น 0.92

4.3 แบบสอบถามพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษา มีจำนวน 27 ข้อ มีระดับการประเมิน 5 ระดับ โดยได้รับการตรวจโดยผู้เชี่ยวชาญ และมีค่าเฉลี่ยความเชื่อมั่น 0.91

4.4 โครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยวิธีการฝึกอบรม และการทำกิจกรรม ประกอบด้วย ชื่อโครงการ หลักการและเหตุผล จุดมุ่งหมาย วิธีดำเนินการ การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง การดำเนินโครงการ หลักสูตร โครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง กำหนดหน้าที่ และผลที่คาดว่าจะได้รับ ได้รับการตรวจพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญก่อนนำมาทดลองจริงในการวิจัย

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลขั้นต้นจากสถานประกอบการอุตสาหกรรมเครื่องเรือนที่นักศึกษาจะเข้าฝึกงาน เพื่อทราบระดับความต้องการคุณลักษณะของพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง และนำผลการสำรวจมาสร้างหลักสูตรโครงการพัฒนาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

5.2 รวบรวมข้อมูลพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง จากการประเมินตนเองก่อนและหลังการทดลองของนักศึกษากลุ่มทดลอง และการประเมินตนเองของนักศึกษากลุ่มควบคุม เก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยนักวิจัย

5.3 ติดตามผลพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยผู้ดูแลนักศึกษาฝึกงานในสถานประกอบการประเมินนักศึกษาหลังฝึกงาน โดยผู้วิจัยรวบรวมข้อมูล เพื่อนำมาเปรียบเทียบในการพิสูจน์สมมติฐานต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS และวิเคราะห์สถิติ ดังนี้

6.1 ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

6.2 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง ด้วยสถิติ t -test) แบบสองกลุ่ม เป็นอิสระต่อกัน และแบบสองกลุ่มไม่เป็นอิสระต่อกัน

7. สรุปผลการวิจัย

7.1 พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองก่อนการทดลอง มีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ดี ($\bar{X}=3.81$) พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน อยู่ในเกณฑ์ดีทุกด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านความตรงต่อเวลา ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ด้านความอดทน ด้านความขยันหมั่นเพียร ด้านการควบคุมตนเอง และด้านความมีเหตุผล ส่วนรายข้ออยู่ในระดับปานกลาง 2 ข้อ ได้แก่ ความไม่รู้สึกท้อแท้เบื่อหน่ายกับงาน ($\bar{X}=3.42$) และการใช้เวลาว่างในแต่ละวันให้เกิดประโยชน์ ($\bar{X}=3.47$)

7.2 พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองหลังการทดลอง มีพฤติกรรมโดยรวม อยู่ในเกณฑ์ดี ($\bar{X}=4.43$) พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านอยู่ในเกณฑ์ดีมาก 1 ด้าน ได้แก่ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต และด้านอื่น ๆ อยู่ในเกณฑ์ดี ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านความตรงต่อเวลา ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ด้านความอดทน ด้านความขยันหมั่นเพียร ด้านการควบคุมตนเอง และด้านความมีเหตุผล

7.3 พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มประเมินตนเอง มีพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ดี ($\bar{X}=3.83$) และพฤติกรรมรายด้าน อยู่ในเกณฑ์ดีทุกด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านความตรงต่อเวลา ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ด้านความอดทน ด้านความขยันหมั่นเพียร ด้านการควบคุมตนเองและด้านความมีเหตุผล

7.4 ลักษณะพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยรวมที่สถานประกอบการต้องการอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ($\bar{X}=4.54$) พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านที่สถานประกอบการต้องการ ในเกณฑ์ดีมาก รวม 6 ด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต

ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ด้านความอดทนและด้านการควบคุมตนเอง และพฤติกรรมในเกณฑ์ดี รวม 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความตรงต่อเวลา ด้านความขยันหมั่นเพียร และด้านความมีเหตุผล

7.5 พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มทดลอง มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ($\bar{X}=4.63$) และมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้านอยู่ในเกณฑ์ดีมาก รวม 7 ด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ด้านความอดทน ด้านความขยันหมั่นเพียร และด้านการควบคุมตนเอง พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน ที่อยู่ในเกณฑ์ดี รวม 2 ด้าน ได้แก่ ด้านความตรงต่อเวลา และด้านความมีเหตุผล

7.6 พฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มควบคุม มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยรวมอยู่ในเกณฑ์ดี ($\bar{X}=3.84$) และมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองรายด้าน อยู่ในเกณฑ์ดี รวม 8 ด้าน ได้แก่ ด้านความรับผิดชอบ ด้านความตรงต่อเวลา ด้านการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ด้านความซื่อสัตย์สุจริต ด้านการรู้จักบทบาทหน้าที่ ด้านความอดทน ด้านความขยันหมั่นเพียร และด้านความมีเหตุผล ส่วนพฤติกรรมที่อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ได้แก่ ด้านการควบคุมตนเอง

7.7 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

7.8 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมและรายด้านของนักศึกษา ก่อนการทดลอง กับค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการต้องการ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

7.9 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มทดลองประเมินตนเองหลังการทดลองกับค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่นักศึกษากลุ่มควบคุมประเมินตนเองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย

7.10 เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง โดยรวมและรายด้านที่สถานประกอบการต้องการกับค่าเฉลี่ยพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่สถานประกอบการประเมินนักศึกษากลุ่มทดลองไม่แตกต่างกัน หรือสอดคล้องกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- จันทร์ดี ถนอมคล้าย. (2539). การพัฒนาวินัยในตนเองด้านความอดทนของเด็กก่อนประถมศึกษามี
สติปัญญาแตกต่างกันด้วยวิธีเล่นิทานประกอบหุ่นมือ โดยมีการใช้คำถามก่อน ระหว่างและ
หลังการเล่าิทาน. ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ฉันทนา ภาคบงกช และคนอื่นๆ (2539). โครงการวิจัยเรื่อง “การปลูกฝังวินัยของคนในชาติ” โครงการ
ย่อยที่ 1 : การสำรวจคุณลักษณะทางวินัยที่พึงประสงค์ในสังคมไทย. กรุงเทพมหานคร :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์.
- ชาญ สวัสดิ์สาถิ. (2544). คู่มือฝึกอบบรมมืออาชีพ. สวัสดิการสำนักงาน ก.พ. : กรุงเทพมหานคร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2543). ทฤษฎีต้นไม้วิจัยธรรม : การวิจัยและการพัฒนาบุคคล (พิมพ์ครั้งที่ 3 :
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์, โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการ.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2523). จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน. กรุงเทพฯ. สถาบันวิจัยพฤติกรรม
ศาสตร์, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (เอกสารโรเนียว)
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2527). “จิตวิทยาการปลูกฝังวินัยแห่งตน”. วารสารแนะแนว. (กุมภาพันธ์-
มีนาคม) : 58-71.
- ธีระพร อูวรรณโณ. (2532). “ทฤษฎีและกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนวัยรุ่น”. ในเอกสาร
ประกอบการสอนวิชาพฤติกรรมวัยรุ่น เล่มที่ 1 หน่วยที่ 7. นนทบุรี
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช. 2534.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. (2534). ศิลปะการสร้างวินัยชนะใจลูก. กรุงเทพมหานคร : 2534.
- วิวัฒน์ อัสวาณิชย์. (2523). ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยในตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. 2543.
- พระธรรมปิฎก (ป.อ.ปยุตโต). (2538). การพัฒนาที่ยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิโกมลคีมทอง.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. (พิมพ์ครั้งที่ 7).
กรุงเทพมหานคร
- ไพฑูรย์ สินดารัตน์. (2551). คุณลักษณะบัณฑิต : ปรินิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต 5 กลุ่ม “กระบวนการทัศน์
ใหม่ของการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา” สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. (พิมพ์ครั้งที่ 10) :

สำนักงานพิมพ์นานมี. กรุงเทพมหานคร.

วัลลภา จันทรเพ็ญ. (2544). การพัฒนารูปแบบการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาจริยธรรมของนักศึกษาช่วง
อุตสาหกรรมตามแนวคิดการปรับพฤติกรรมทางปัญญา ปรินญาครุศาสตร์ดุสิตบัณฑิต
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมชาติ กิจยรรยง. (2539). การฝึกอบรม. กรุงเทพมหานคร.

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ. (2537). การเสริมสร้างวินัย : คู่มือแนะแนวทางปฏิบัติ.
กรุงเทพมหานคร

สุกัศ ไหวหากิจ. (2543). เปรียบเทียบการเรียนรู้วินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับจากการจัด
กิจกรรมการเล่นทานคติธรรมและการเล่นเกมแบบร่วมมือ. ปรินญาบัณฑิตมหาบัณฑิต.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

สุทธาทิพย์ ร่มโพธิ์รี. (2547). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองและพฤติกรรมความ
ปลอดภัยในการทำงาน. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุภาพร พิศาลบุตร. (2544). จริยธรรมธุรกิจ. วีเจพรีนติ้ง. กรุงเทพมหานคร.

อุทัยรัชรัตน์ เนียรเจริญสุข. (2544). ปัจจัยทางชีวสังคมลักษณะทางพุทธและจิตลักษณะที่มีผลต่อ
พฤติกรรมการทำงานเหตุของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องประดับ. ปรินญา
นิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ภาษาอังกฤษ

Valett, R.E. (1986). "Effective Discipline : 10 Steps to Successful Performance, Resources in Educational Resources". Information Center. Vol.21 No.4 (April) : 109.

Bandura A. (1986). Social Foundations of Thought and Action. Englewood Cliff, New Jersey : Prentice-Hall.

Bandura A. (1977). Social Learning Theory. New Jersey : Prentice-Hall.